

Jamsai
ทดลองอ่าน

อุบัติร้าย
อุบัติร้าย

ชมพูหลัน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"คุณโหมงเปิดไฟเดี๋ยวนั้นคะ!" จิตสกาบส่งเสียงดู พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น หลังต้องตกอยู่ในความมืดมิดที่สิ้นกลิ่นความอ่อนไหว

"ผมปิดเสียที่ไหนล่ะ ไฟมันดับ" ทิศผาดิพุดกั้วหัวเราะ โดยไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนปิดไฟเพราะตั้งใจแกล้งให้ตกใจ เขาขยับตัวประชิดคนข้างหน้า ใกล้จนได้ไอบุ่นจากกายหญิงสาว ขณะจิตสกาบยื่นเนื้อตัวสั่นเทาเมื่อลมหายใจเบาบางของคนซีโกหกสัมผัสถูกแก้ม เธอจึงรีบยื่นมือไปยังที่เปิดประตูในจังหวะที่ทิศผาดิยื่นมือไปยังที่จับพร้อมกัน

มือหนาจึงทับลงบนมือบางโดยบังเอิญ ในวินาทีต่อมาทิศผาดิก็รวบมือนั้นกลับมายังเอวหญิงสาว พร้อมกับวางมืออีกข้างลงตรงตำแหน่งเดียวกัน

หัวใจจิตสกาบเต้นแรงแทบจวนระเบิดออกมา แม้ไม่มีแสงไฟหรือเงาสะทอน เธอก็รู้ตัวว่ากำลังถูกสวมกอดจากด้านหลัง และเหมือนทิศผาดิจะรู้ว่าเธอไม่ยอมโอนอ่อน อิงอกเขาง่ายๆ จึงเป็นฝ่ายขยับเบียดร่างเธอแทน

ร่างบอบบางอ่อนระทวยเมื่อแผ่นหลังแนบทาบกับแผ่นอกกว้าง จิตสกาบไม่รู้ทิศผาดิใจสั่นเหมือนกำลังจะเป็นลมอย่างเธอหรือเปล่า แต่หญิงสาวเดาว่าคงไม่ เพราะเขายังคงยืนอย่างมั่นคงให้ร่างกายไร้เรี่ยวแรงของเธอพึ่งพิงนัก

"คุณใช้น้ำหอมที่ผมให้ด้วยหรือ"

อุบิตรี้ายอุบิตรัก

ชมบุคลิก เยียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2624-3

ภาพประกอบ Nik Merkulov / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พืพืพ

กระดาษขนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เปิดมาพบกันในหน้านี้แน่นอนว่า LOVE ก็มีนิยายสนุกๆ มาฝากทุกๆ คน
อีกแล้วค่ะ

หลังฝากนิยายรักสุดเข้มข้นอย่าง 'ภาพ รัก ลวง' ไปในปีที่แล้ว 'ชมพูหัลัน'
ซึ่งเป็นอีกนามปากกาของ 'ลิปป์สิงห์' เจ้าของนิยายชื่อเรื่องน่ารักๆ อย่าง
'ความรักขึ้นทางทิศตะวันออก' ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมเรื่อง 'อุบัติร้ายอุบัติรัก'
ที่นักอ่านบางท่านอาจจะคุ้นๆ กับชื่อเรื่องนี้กันอยู่บ้าง เพราะเป็นนิยายที่เคยตีพิมพ์
ไปแล้ว ทว่าเมื่อ 'อุบัติร้ายอุบัติรัก' ถูกนำมาทำเป็นละคร นักเขียนฝีมือดีของเรา
จึงนำผลงานเรื่องนี้มาฝากให้ LOVE ดูแลค่ะ ซึ่งหากใครชื่นชอบผลงานของ
ลิปป์สิงห์แล้วละก็ รับรองเลยว่าจะไม่ผิดหวังกับผลงานจากชมพูหัลันอย่างแน่นอน!

สำหรับเรื่อง 'อุบัติร้ายอุบัติรัก' นั้นเป็นเรื่องราวของ 'จิตสกา' ที่ขับรถชน
พี่สาวของ 'ทิศผาดิ' จนพิการ เหตุการณ์ครั้งนั้นฝังลึกเป็นบาดแผลในใจของเธอ
หลังจากได้รับโทษไปแล้วหญิงสาวก็พยายามจะกลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติ แต่
ทุกอย่างเป็นอันต้องพังลงเมื่อทิศผาดิเข้ามาบริหารบริษัทที่เธอทำงานอยู่ จิตสกา
พยายามหลบเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเขา แต่การกระทำนั้นกลับทำให้ทิศผาดิ
มีท่าทีสนใจเธอทั้งๆ ที่เขาเองก็มีแฟนสาวอยู่แล้ว...

ความกลัว ความหวาดระแวง ความรู้สึกผิด รวมไปถึงความหวั่นไหวของ
หญิงสาวท่ามกลางปมการปะทะกันของสองบริษัทธุรกิจเครื่องสำอางจะทำให้
ชีวิตของจิตสกาพลิกผันไปอย่างไร แล้วหัวใจของเธอจะฝากไว้ที่เขาได้หรือไม่
พลิกไปหาคำตอบกันได้ในหน้าถัดไปเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เป็นเพราะไปนั่งชมพระจันทร์เต็มดวงที่เกาะเสม็ดจนเกิดตกหลุมรักดวงจันทร์ขึ้นมา ชมบุหลันเลยคิดชื่อชมบุหลันเอาไว้ โดยตั้งใจว่าหากเป็นนักเขียนเมื่อไร จะขอใช้ชื่อนี้เป็นชื่อนางเอกนิยายสักเรื่อง

แต่ในความเป็นจริง หลังได้ลงมือเขียน ชมบุหลันกลับเอาชื่อชมบุหลันไปตั้งให้กับตัวละครนิสัยแปลกประหลาดแถมยังมีตาข้างเดียวในงานเขียนเรื่องสั้นแทน แล้วยิ่งพออาจารย์ที่สอนการเขียนเรื่องสั้นในวันนั้นถูกใจตัวละครนี้ถึงขั้นยกให้เป็นผลงานเด่นด้วย ชมบุหลันเลยถือเป็นฤกษ์ดี เปลี่ยนใจนำชื่อนี้มาเป็นนามปากกาตัวเองเสียเลย

นับจากวันที่เอาชื่อตัวละครแปลกพิลึกมาตั้งเป็นนามปากกากระทั่งถึงวันนี้ ชมบุหลันได้เขียนนิยายมาสิบกว่าปีแล้ว โดยมีผลงานไม่มากเท่าไร เพราะมัวเอาเวลาที่ควรเขียนหนังสือไปเลี้ยงแมว ท่องเที่ยว และตระเวนกินของอร่อย จนระยะหลังหน้าเลยซักกลมเหมือนพระจันทร์เข้าไปทุกที... ซึ่งถือเป็นเรื่องดีเพราะพอคิดถึงพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไร ชมบุหลันก็เพียงแค่ส่องกระจก ไม่ต้องนั่งเรือไปถึงเกาะเสม็ดอีกต่อไป

หากต้องการติดตามผลงาน พุดคุยเรื่องแมว แนะนำร้านขนมกับร้านเนื้ออย่าง สามารถติดต่อชมบุหลันได้ตามช่องทางเหล่านี้ค่ะ

Facebook : ชมบุหลัน สิบปีสิงห์

Instagram : chombulan

Twitter : @chombulan

ชมบุหลัน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ

"เอี้ยดตด!"

เสียงเบรคของรถกระบะกรี๊ดลั่นไปทั่วบริเวณเรียกความสนใจจากทุกสิ่งจนทุกคนต้องหันขวับมองไปยังต้นเสียงเป็นตาเดียว ตามด้วยเสียงหวีดร้องพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายของผู้เห็นเหตุการณ์ ขณะบางคนยืนนิ่งด้วยความตกใจและใจหาย

วินาทีต่อจากนั้น วินมอเตอร์ไซค์หลายคนวิ่งกรูไปยังสี่แยกกลางใจเมือง ล้อรถซึ่งบดกับพื้นอย่างกะทันหันทำให้ถนนเกิดรอยดำเป็นทาง ส่งกลิ่นไหม้เหม็นคุ้งก่อนสลายไป ตรงข้ามกับจำนวนคนที่ทวีความสนใจพุ่งไปยังเด็กชายวัยประถมซึ่งนอนร้องโอดโอยตรงทางม้าลาย

ไม่กี่ไกลจากจุดเกิดเหตุ นักหญิงสาวผมยาวดัดลอนใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีอ่อนกับกระโปรงยาวเท่าเข่าสีดำยังยืนตะลึงกับภาพตรงหน้า ร่างบางหนึ่งซึ่งราวถูกตะปุดตอกรึงไว้กับฟุตบาทหน้าอาคารสูงเสียดฟ้า ดวงตาชั้นเดียวเบิกโตพร้อมเม้มตื้นที่ผุดบนใบหน้าซีด หัวใจเธอเต้นรัวถี่กระชั้นก่อนค่อยๆ เปลี่ยนเป็นช้าลงเมื่อเห็นเด็กชายถูกประคองขึ้นโดยมีบาดแผลเพียงเล็กน้อย เธอระบายลมหายใจยาว ยกหลังมือปาดเหงื่อ โลงใจที่วันนี้ไม่มีอุบัติเหตุร้าย

อย่างที่ตนเคยประสบ

อุบัติเหตุที่แม่ผ่านมาเป็นเวลาสี่ปีแล้ว แต่มันไม่เคยเลือนรางไปจาก
ใจของเธอเลย

บทที่ 1

"เป็นอะไรหรือเปล่าจิต หน้าซีดเขียว"

น้ำเสียงห่วงใยพร้อมสัมผัสเบาตรงบ่าทำให้จิตสทกาวเหลือวมองร่างสูงหนาของผู้พูด ซึ่งนอกจากเป็นเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่แล้ว เธอกับเขายังเคยเป็นนิสิตต่างคณะจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน

"ไม่ได้เป็นอะไรหรอกคะพี่ดิฉัน" หญิงสาวตอบ ริมฝีปากรูปกระจับได้จุมูกโตงยกสูงเล็กน้อย ฟันยิ้มราวต้องการยืนยันประโยคที่เอ่ยออกไปอีกฝ่ายมองอย่างไม่เชื่อนักแต่ก็ไม่ซักอีกด้วยรู้นิสัยใจคอจากที่รู้จักมานานว่าคนตรงหน้ามักชอบเก็บงำความรู้สึกเพื่อไม่ให้ใครเป็นห่วง ซึ่งแตกต่างตรงข้ามกับนิสัยเปิดเผยอย่างที่เคยเป็น

"แล้วเรื่องสมัครงานเป็นยังไง" ดิณฑลตเสียง กวาดนัยน์ตาโตลึกรอบที่ทำงาน ฝ่ายเพื่อนรุ่นน้องผู้อ่อนวัยกว่าเขาสองปีสิ้นศรัทธา พุดเสียงเบาไม่แพ้กันระหว่างวางกระเป๋าสะพายใบโตลงบนโต๊ะ

"ไม่มีบริษัทไหนติดต่อมาเลยคะ"

"ไม่มีเลยนั่นหรือ" ชายหนุ่มยื่นคิ้วหนานใบหน้าคมเข้ม เขาระบายลมหายใจยาว ลูบศรัทธาจิตสทกาวเพื่อปลอบใจ

"ไม่เป็นไร ค่อยๆ..." คำว่า 'หา' ไม่ทันหลุดออกมาก็มีเสียง "ฮึ!" ดังแทรก ทั้งสองมองหาดันเสียงแต่ไม่พบ ทว่าพอเดาออกได้ว่าเป็นเสียงของใคร

ติดขยับตัวด้วยความไม่พอใจ ตั้งทำปะทะคารมกับเพื่อนร่วมงานวัยเดียวกัน ซึ่งแม้ทำท่าไม่รู้ไม่ชี้แต่กลับเบะริมฝีปากบางอย่างน่าเกลียด จากนั้นเจ้าของเสียงฮึก็กระแทกร่างผอมลงบนเก้าอี้ บัดผมยววดัดหยิกลอนเล็กไปด้านหลังแรงๆ

"อย่ามีเรื่องเลยคะพี่ติณ" จิตสกวาปราม เธอเหลือบดูเรณุกา เลขานุการเจ้าของบริษัทซึ่งปรายดวงตาเล็กมายังตนอย่างไม่เป็นมิตร

"แต่พี่อยากมี" เสียงติณดังขึ้น ดวงตาเขมุดุทันควัน จิตสกวาจับข้อมือเขา ทั้งยังบีบแน่นจนอีกฝ่ายจำต้องยอมทำตามความต้องการของเธอ

"ถ้าไม่ทำอะไรซะบ้างเราก็ค่อนขอตราแบบนี้ไปเรื่อยๆ ตัวพี่นะไม่เป็นไรหรอก เพราะเขาไม่กล้าด้วยเท่าไร แต่เราสิ พี่ได้ข่าวว่าถูกแขวะถูกแกล้งอยู่บ่อยๆ ไม่ใช่เหรอ"

"ช่างเขาสิคะ"

จิตสกวาเอ่ยนิ่งทั้งน้ำเสียงและสีหน้า เพื่อนรุ่นพี่อยากระบายลมหายใจอีกครั้งแต่ไม่ได้ทำ สิ่งที่ทำคือจ้องลึกไปยังนัยน์ตาสีดำสนิท นึกถึงแววตาสดใสของนิสิตสาวนิสัยซุกซนไม่ยอมคนที่เขาคุ้นเคยดีเมื่อสมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน ตอนนั้นติณรู้จักจิตสกวาเพราะเป็นแฟนกับมล เพื่อนในกลุ่มเดียวกับเธอ และเธอมักล้อเขาประจำว่าเป็นนิสิตคณะมนุษยศาสตร์เอกบริหาร เพราะเขาชอบแฝงตัวเข้าเรียนกับคนรักด้วยเสมอจนทำให้สนิทสนมกับจิตสกวาไปด้วย

กระทั่งเรียนจบได้สองปีเขาจึงห่างจิตสกวาไป ก่อนกลับมาคุยกันอีกครั้งหลังได้ข่าวจากแฟนสาวซึ่งในตอนนั้นเลิกกรากันแล้วว่าเกิดเหตุร้ายกับจิตสกวา เขาจึงโทรศัพท์หาเธอ แล้วพบว่าน้ำเสียงและความร่าเริงนั้นได้สูญหายไป

พร้อมกับสิ่งที่เกิด ก่อนถูกแทนที่ด้วยความซึมเซาและเปลี่ยนเป็นเงียบขรึมในเวลาต่อมา

ด้วยความเป็นห่วง ดิณจึงหมั่นโทรถามข่าวคราวพลางซักชวนบัณฑิตใหม่ มาสมัครงานในตำแหน่งเลขานุการฝ่ายการตลาดยังบริษัทซีซีเอสเมติก ซึ่งตนทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์อยู่ พร้อมใช้ความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับหัวหน้าฝ่ายบุคคลเอ๋อเยี้ยรีให้รับจิตสกาเว้าทำงานจนเป็นผลสำเร็จ

โดยจิตสกาเว้าก็ไม่ทำให้เขาเสียหน้า หญิงสาวขยันทำงาน อีกทั้งยังเรียนรู้งานได้รวดเร็วจนหัวหน้าชมไม่ขาดปาก ชีวิตการทำงานของจิตสกาเว้าจึงไปได้สวยในช่วงสองปีแรก กระทั่งเกิดเรื่องของเขาแทรกเข้ามา

ความจริงเรื่องของเขาไม่ได้ร้ายแรงและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับจิตสกาเว้าแต่เนี่ย แต่เป็นเพราะความเข้าใจผิด จิตสกาเว้าจึงได้รับผลกระทบเนื่องจากเขาเคยควงเรณุกาอยู่พักหนึ่ง กระทั่งรู้ว่าไม่มีทางเข้ากันได้จึงถอยห่างออกมา แต่เรณุกาคิดตรงกันข้าม ดังนั้นเธอจึงเจ็บใจมาก พยายามเสาะหาเหตุผลว่าอะไรเป็นต้นเหตุทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอบอบลง จนพบคำตอบผิดๆ ว่าเกิดจากเพื่อนรุ่นน้องที่เขาสนิทสนมมาเป็นเวลานาน เรณุกาไม่รอช้าที่จะใช้ความอาวุโสในสายงานเป็นเครื่องมือพาดพิงเพื่อระบายความโกรธเคืองด้วยการโยนงานบ้าง คอยจับผิดและกระตือรือร้นเมื่อหญิงสาวพลาดบ้าง รวมถึงใช้กิริยาวาจาส่อเสียดถากถางเหมือนเช่นเมื่อสักครู่

แต่อย่างไรก็ตาม เวลานี้เรื่องของเรณุกากลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยในพริบตา เมื่อเขาและจิตสกาเว้ารู้ข่าวใหญ่จากกลุ่มผู้บริหารเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา

'ชาติชุตติ เตชพิพัฒน์ เทกโอเวอร์บริษัทพวกเราแล้ว 'ได้ยินว่าจะให้ลูกชายเข้ามาบริหาร' ดิณนึกถึงคำบอกเล่าเรียบๆ 'ไม่มีอาการร้อนรนหรือ

ตื่นตื่นของหัวหน้าตนราวกับรับรู้เรื่องนี้มานาน ซึ่งผิดกับอาการตาเบิกโตของเขา

'เป็นอะไรดิฉัน ตกใจมากขนาดนั้นเชียวนะ' หัวหน้าขบขันเมื่อเห็นสีหน้าเขา เขาพยักหน้ารับอย่างไม่ปกปิดความรู้สึก หัวหน้าจึงปลอบว่าไม่ต้องห่วงเรื่องตำแหน่งหน้าที่การงาน เพราะทางเทศพิพัฒนาได้ตกลงกับเจ้าของบริษัทซีซีเอสเมติกผู้ตัดสินใจขายกิจการธุรกิจด้านเครื่องสำอาง เนื่องจากต้องการวางมือเพื่อไปใช้ชีวิตอย่างสงบและรักษาตัวยังต่างประเทศ แล้วว่าจะไม่มีการปลดพนักงานคนใดออก เขาจึงแสร้งทำเป็นโล่งอก แม้สิ่งที่กังวลยังไม่ได้ถูกปลดเปลื้องไปเลยก็ตาม

"เรื่องงาน ไว้ที่จะถามพรรคพวกอีกทีว่าที่ไหนมีตำแหน่งว่างอีก" ดิฉนวนกลับสู่เรื่องเก่าหลังถูกปรามไม่ให้เอาเรื่องเรณูมา นัยน์ตาลึกมองริมฝีปากบนใบหน้ารูปไข่ซึ่งกำลังเอ่ยขอบคุณแล้วเบา ดวงตาดำสนิทมีแววซาบซึ่งปะปนกับความอิดโรยจนเขานึกสงสาร เพราะรับรู้ถึงความทุกข์ซึ่งสั่งสมอยู่ในหัวใจของหญิงสาวดี ก่อนเอ่ยชวนอย่างกระตือรือร้น

"กลางวันไปกินส้มตำแจ้ก้อยมัย พี่เลี้ยงเอง" ดิฉนวนยิ้มโยกหลัง เขาอยากให้อจิตสกาออกไปเฮฮากินข้าวกับเพื่อนฝูงบ้าง ไม่ใช่เก็บตัวอุดอู้แต่ภายในออฟฟิศ แต่จิตสกาปฏิเสธตามเคย

"จิตเตรียมข้าวกล่องมาละ"

"ไม่กินสักวันคงไม่เป็นไรหรอก" ชายหนุ่มคะยั้นคะยอ ทว่าอีกฝ่ายยังยืนกรานความตั้งใจ ดิฉนวนจึงอดบ่นไม่ได้

"พลอ...เอ๊ย จิตควรออกไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ บ้าง ไปเดินรำไปร้องคาราโอเกะ ระบายความเครียดให้ชีวิตสดชื่น ไม่ใช่ขอมทุกข์อย่างนี้ชีวิตมีให้อยู่ด้วยความสุขความสนุกนะจิด"

"จิตกลัวมันจะเป็นความสุขความสนุกชั่วคราวนะสิพี่ดิฉนวน แล้วพอตอนเช้าเราก็ต้องกลับไปสู่สภาพความเป็นจริง"

"แต่จิตไม่จำเป็นต้องอยู่กับความจริงอย่างคนเป็นทุกข์นี่นา"

"แล้วพี่ติดคิดว่าเป็นเรื่องของจิตตอนนี้ไม่น่าเป็นทุกข์หรือคะ"

ไม่ได้เป็นการย่น แต่จิตสกวต้องการย้ำให้เพื่อนรุ่นพี่เข้าใจถึงความรู้สึกตน ซึ่งเขาคงเข้าใจ หรือยอมแพ้ หรือคร้านจะถกเถียงอีก นัยน์ตาจึงอ่อนแสงลง พึมพำคำว่า "มันอยู่ที่วิธีคิด"

จิตสกวนั่งลงเมื่อเพื่อนรุ่นพี่โบกมือเดินจากไป เธอมองแผ่นหลังหนา หายลับไปทางมุมห้อง ก็มองกระดาษปีกใหญ่ที่เรณุกาวานให้ช่วยถ่ายเอกสาร โดยภายในใจยังครุ่นคิดถึงคำพูดของผู้ที่คุยด้วยเมื่อสักครู่

ใครว่าเธออยากอยู่อย่างเป็นทุกข์แบบนี้กันล่ะ ถ้าความทุกข์มันสามารถหายไปได้ด้วยการร้องเพลงคาราโอเกะ เธอก็จะตะโกนให้สุดเสียงให้ความทุกข์มันหลุดไปจากใจเสียตั้งแต่ตอนนี้ แต่นี่ไม่ว่าทำอะไรหรือเปลี่ยนแปลงอะไร ความทุกข์จากเหตุการณ์สี่ปีก่อนกลับตามติดเธอเหมือนเงาแล้วยิ่งพอรู้ว่าเทศพิพัฒน์กำลังจะเข้ามาบริหารบริษัทที่ตนทำงานอยู่ จิตสกวก็ไม่เคยนอนหลับเต็มตาสักคืน

หลังลงจากรถประจำทาง จิตสกวเดินผ่านร้านก๋วยเตี๋ยวน้ำปากซอย แล้วเลี้ยวเข้ายังซอยข้างๆ เธอก้าวซ่างๆ กระทั่งถึงตึกแถวเก่าโทรมสูงสองชั้น จำนวนสี่ห้องก็หยุดยังตึกแถวหลังริมสุด ซึ่งมีโคมไฟริบหรี่ติดข้างประตูเหล็กแบบยึดหดได้ พอมองลอดโครงเหล็กเข้าไป ท่ามกลางแสงสว่างภายในบ้าน เธอเห็นชายหญิงในวัยกว่าห้าสิบปีกำลังนั่งดูโทรทัศน์บนโซฟาตัวเก่า

"งานเยอะหรือลูก" พิมพ์รุ่งท์กักลูกสาวพลางเหลือบมองนาฬิกาทรงกลมบนผนังสีซีดซึ่งบอกเวลาเกือบสามทุ่ม

"คะ" จิตสกวตอบสั้นๆ ไม่ได้เล่าว่าที่กลับตึกเป็นเพราะพอใกล้เวลาเลิกงาน เรณุกาก็นำงานมาให้พิมพ์ จากนั้นเธอเอยกับเจ้าของรูปร่างท่วมที่นั่งข้างแม่

"วันนี้วัดน้ำตาลได้เท่าไรคะพ่อ"

"ร้อยยี่สิบ" พฤกษ์ตอบขณะตายังมองจอโทรทัศน์

"น้อยลงกว่าคราวที่แล้วนี่คะ"

"จะไม่ค่อยลงได้ยังไงล่ะ พ่อรู้จะไปหาหมอกี่ไม่กินของหวาน" พิมพ็ริงค์
ค้อน มือพอมหยิบกตรางท่องแขนสามีจนเกิดรอยแดงบนผิวสีน้ำตาล ตามด้วย
เสียงร้องโอดโอยของพฤกษ์

"แม่เนี่ย เกิดเป็นแผลขึ้นมาจะทำยังไง คนเป็นเบาหวานแผลยิ่งหายช้า
อยู่ด้วย" พฤกษ์แสร้งบ่น ครั้นเห็นหน้าตาชั้นเดียวของภรรยาเบิกโตเหมือน
ลีมดตัวก็หัวเราะชอบใจ

จิตสภาวะหัวเราะตามกับภาพการหยอกล้อของพ่อแม่ที่เห็นเป็นประจำ
หัวสมองปลอดโปร่งขึ้น

"วันนี้แม่โทรหาพระเพชร" แม่เริ่มเรื่องเมื่อลูกสาวนั่งบนโซฟาอีกตัว
เอ่ยถึงลูกชายคนเล็กที่เพิ่งเปลี่ยนสถานะเป็นพระหลังบวชเณรมานาน

"พระเป็นยังไงบ้างคะ" จิตสภาวะถามถึงน้องผู้เพิ่งมีอายุครบยี่สิบปี

"สบายดี" พ่อละดวงตาจากรายการเกมโชว์ "พระถามถึงลูกด้วย
ไม่ไปเยี่ยมหม่นอ้อยเธอ ไม่ได้ไปนานแล้วนี่"

"จิตยังยุ่งอยู่เลยคะพ่อ ถ้าเคลียร์งานได้เมื่อไหร่จิตจะไปนะคะ" จิตสภาวะ
บอก นึกถึงวัดป่าในจังหวัดกาญจนบุรีที่น้องชายบวชเรียนอยู่ ซึ่งระยะทาง
ไปวัดไกลพอสมควร

"ถ้างานเยอะนัก ทำไม่ไม่ลาออกเสียล่ะ" พ่อเอ่ยลอยๆ ทว่าจริงจัง
เพราะรู้เรื่องลูกสาววางแผนลาออกจากบริษัทอยู่แล้ว ซึ่งจะลาออกด้วย
สาเหตุอะไร เขาและภรรยาต่างรู้ดีเช่นกัน

"จิตยังหางานใหม่ไม่ได้เลยนี่คะ" ลูกสาวตอบเบา แม่เอ๋อมีมือมา
ทัดผมตัดของลูกสาวเห็บเข้ากับใบหู

"ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ลูก ลำบากใจนักก็ออกมาเสียเถอะ อีกร้อยอย่างแม่ว่า"

ลาออกตอนนี้ยังดีกว่าให้เขาไล่ออกทีหลัง อย่างนั้นเสียประวัติหมด" พิมพ็ริงพูด ฝ่ายสามีพยักหน้าเห็นด้วย

"ไม่ต้องห่วงเรื่องเงินนักหรอกน่า ตอนนี้พ่อกับแม่พอมีเงินอยู่บ้าง ลูกสาวคนเดียวเลี้ยงได้สบาย เมื่อก่อนลำบากกว่านี้ยังเลี้ยงได้ ไม่เห็นเป็นอะไร"

แม่ริมฝีปากกับประโยค 'พ่อกับแม่พอมีเงินอยู่บ้าง' เพราะมันกระทบจิตใจสสาวอย่างจัง ดวงตาเธอหลุบต่ำมองพื้น

ถ้าไม่ใช่เพราะเรา พ่อกับแม่คงไม่ต้องลำบาก

"ไล่ออกก็ดีสิคะ ได้เงินชดเชยมากกว่าลาออกอีก" จิตสสาวทำตลกกลบเกลื่อน

"ฟังพูดเข้า พ่อรู้หรอกที่ลูกยังไม่ลาออก เพราะกลัวบ้านเราไม่พอกินมากกว่า"

ลูกสาวใช้อาการนิ่งอึ้งเป็นคำตอบ

"พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว ไม่ทำให้ลูกเมียต้องลำบากหรอก แล้วเดียวพ่อขับรถทุกวันก็ได้ ขับหกวัน เสียเขาให้ขับฟรีอีกวัน" พกฤษ์พูดถึงอาชีพขับรถแท็กซี่ ลูกสาวค้านเสียงหลง

"ไม่ได้นะคะ"

"ทำไมถึงไม่ได้" พ่อย่นคิ้ว

"ก็พ่อแก่ แล้วยังมีโรคประจำตัวด้วย อย่าทำงานหนักเลยคะ"

"ชะ มาหาว่าเราแก่ พ่อแก่แล้วหรือแม่" พกฤษ์ถามภรรยาที่สิ้นศรัทธาให้กับอาการกลัวแก่ทั้งที่แก่ไปแล้วของสามี

"พูดอย่างนี้แปลว่าห่วงเรื่องค่ายาของพ่อด้วยละสิ" พิมพ็ริงรู้ทัน พกฤษ์จึงแทรก

"เป็นห่วงอะไรนักหนา พอมีประกันสังคม ไม่ต้องจ่ายตังค์สักบาท เชื้อพ่อเถอะ เราไม่ได้ลำบากแสนเข็ญอะไรมากมายหรอก ถึงไม่ได้มีเท่า

เมื่อก่อนก็เถอะ แต่ยังไม่ถึงมีน้อยกว่านี้ พ่อก็อยากให้ลาออกอยู่ดี ลำบากกาย พ่อทนได้ แต่ให้ลูกต้องลำบากใจพ่อทนไม่ไหว"

ความเงิบมาเยือนหลังพฤษ์เอ่ยจบ จิตสกาารู้สึกร้อนผ่าวตรงขอบตาลำคอตีบตันซาบซึ้งในความรักของพ่อและแม่ซึ่งเปรียบเสมือนน้ำทิพย์คอยหล่อเลี้ยงจิตใจอันเหี่ยวเฉา หญิงสาวกลืนก้อนสะอื้นลงคอ แต่ไม่ทันเอ่ยบอกว่าอย่างไรก็จะขอทำงานที่เดิมไปก่อนจนกว่าจะได้งานใหม่ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

จิตสกาหยิบมันออกจากกระเป๋าแล้วเดินเข้าไปในครัว พอกดรับเสียงห้าวคุ่นเคยก็ดังมา

"วันอาทิตย์หน้าว่างมั๊ยจิด"

เจ้าของโทรศัพท์เหลือบมองปฏิทินตั้งโต๊ะบนโต๊ะกินข้าว

"ว่างค่ะพี่ตุ๋ มีอะไรให้จิดช่วยคะ"

"เหมือนเดิม เป็นพริตตี้แจกไปบลิว" ปลายสายพูดอย่างอารมณ์ดีกับคำว่า 'พริตตี้' ที่เขาเอ่ยล้อเลียนในเชิงงานการแจกไปบลิวดูดีขึ้น

"แล้วเป็นพริตตี้มีค่าตัวมั๊ยคะ" จิตสกาแสรังถามกลับ อีกฝ่ายหัวเราะว่า

"มี ไปเบิกกับไอ้แทนแล้วกัน แต่พี่ว่าคงไม่ได้เป็นเงินหรอก ได้เป็นดินเนอร์ได้แสงเทียนกับมันแทน สนใจมั๊ยล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นจิดยอมทำพริก็ได้อ่ะ" คำตอบจิตสกาทำเอาปลายสายถึงกับปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่น จากนั้นทั้งคู่จึงนัดแนะวันเวลาและสถานที่ก่อนวางสาย

ส่วนหญิงสาวยังครุ่นคิดเรื่องที่พ่อแม่เพิ่งพูดเมื่อสักครู่ ด้วยเกิดลังเลว่าจะทำตามความต้องการของพ่อกับแม่ดีหรือไม่ แต่พอนึกถึงสภาพเศรษฐกิจอันฝืดเคือง ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอยังไม่ได้งานใหม่เสียที จิตสกา ก็ถอนใจ

การที่พ่อทนไม่ไหวที่เห็นเธอลำบากใจก็ไม่ต่างอะไรกับที่เธอทนไม่ไหวที่เห็นท่านลำบากกาย

เพราะฉะนั้นรอให้ได้งานใหม่แล้วค่อยลาออกน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุด หรืออย่างเลวร้ายที่สุด ถ้าหากเตชพิพัฒน์เข้ามาบริหารบริษัทในตอนที่เธอยังหางานใหม่ไม่ได้ จิตสกวาก็ได้แต่หวังว่าลูกชายคนเล็กของครอบครัวเตชพิพัฒน์จะไม่รู้ว่าเธอเคยเป็นใคร...

บทที่ 2

ทุกคนในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าหรูต่างชะงักเมื่อรถสปอร์ตสีเงิน รุ่นใหม่ราคาแพงลิบลิ่วยปราดมายังสถานที่แห่งนั้น ก่อนมันจะถูกคนขับ เข้าเกียร์ถอยหลังเข้าช่องจอดอย่างคล่องแคล่ว

ชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีลงจากพาดหระหุเพียงลำพัง ผิวขาวจัดและ รูปร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬาตึงตูดให้ผู้คนโดยเฉพาะเพศตรงข้ามจับจ้อง แต่ เจ้าของรถสปอร์ตกลับไม่สนใจราวเคยชินกับการตกเป็นเป้าสายตา เขากดรีโมตล็อกรถ จับคอสื่อโบลิตั้งขึ้น สาวเท่าไปยังลิฟต์ตัวใกล้ที่สุดเพื่อลงสู่ ชั้นล่างของห้างสรรพสินค้า

ร่างหนาเบียดแทรกผู้คนที่ยื่นออกด้านหน้าเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก เขากิ่งเดินกึ่งวิ่งสู่ทางออกของห้าง นัยน์ตาซึ่งซ่อนอยู่หลังแว่นกันแดดสีน้ำตาลเข้ม ก้มมองนาฬิกาแบรนต์เนมบนข้อมือ ขณะรองเท้าผ้าใบยี่ห้อเดียวกับนาฬิกา พาเจ้าตัวม่งหน้าไปยังทางออกของห้าง

อากาศร้อนผ่าวปะทะใบหน้ายาวทันทีหลังประตูอัตโนมัติเลื่อนออก คิ้วเข้มย่นหากันอย่างเบื้อหน้าต่ออากาศอบอ้าวที่แม้ว่าเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว แต่อุณหภูมิกลับไม่ต่างจากตอนกลางวันเท่าไร จนเขาอยากชักเท้า

กลับเข้าไปเสพความเย็นฉ่ำในห้างสรรพสินค้าแทนหากไม่ติดธุระสำคัญ

ชายหนุ่มจำใจก้าวฝ่าเปลวแดดจ้า ปาดเม็ดเหงื่อใต้ผมตัดสั้นซึ่งจงใจจัดแต่งเป็นทรงยุ่ง เขาเดินสู่วนสาธารณะข้างๆ ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางเสียงดนตรีซึ่งแว่วลอยมาไกลๆ บ่งบอกว่างานที่เขาตั้งใจไปรวมนวนใกล้เวลาเริ่มขึ้นเต็มที ชายหนุ่มเสียบแว่นกันแดดกับคอเสื้อ เหลียวซ้ายแลขวาหลังไม่แน่ใจว่าควรเข้าประตูสวนสาธารณะทางด้านไหนเพื่อให้ใกล้จุดจัดงานมากที่สุด กระทั่งได้ยินเสียงนุ่มไพเราะของคนที่กำลังแจกใบปลิวร้องเรียกชื่อเชิญผู้ผ่านบริเวณนั้นให้เข้าร่วมงานที่ตนกำลังจะไปพอดี เขาจึงก้าวไปหา

"ขอโทษนะครับ งานรวมพลังขับอย่างระวังจัดตรงไหนหรือครับ"

น้ำเสียงเอ่ยถามอย่างสุภาพทำให้จิตสภาวะหลือวมองผู้พูด แต่พอหันหลังกลับเห็นเพียงอกเสื้อโปโลสีฟ้าแบบเดียวกับเธอ ซึ่งปักตัวหนังสือชื่องานรวมถึงโลโก้ไว้ตรงกระเป๋าด้านซ้ายจึงแหงนมองเจ้าของคำถามผู้กำลังรอคำตอบ

"จัดตรง..." ชื่อสถานที่ไม่ทันหลุดจากปาก ตัวจิตสภาวะกลับแข็งทื่อเหมือนก้อนหิน ชาวบตั้งแต่หัวจรดเท้า นัยน์ตาเบิกโตหลังเห็นชัดว่าคนตรงหน้าเป็นใคร "เดช...พิพัฒน์"

เสียงเบาลอดออกจากริมฝีปาก อีกฝ่ายเลิกคิ้วเพราะได้ยินสิ่งที่หญิงสาวพิมพ์

"ครับ ผมทศชาติ เดชพิพัฒน์" ผู้พูดคลี่ยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาวสะอาดภายในริมฝีปากบาง เขาไม่แปลกใจที่อีกฝ่ายรู้จักชื่อเสียงเรียงนามตนเองเพราะตั้งแต่กลับจากต่างประเทศมาได้ราวครึ่งปี รูปและข่าวคราวของเขาถูกเผยแพร่ตามหนังสือสิ่งพิมพ์ สื่อโซเชียลมีเดีย และโทรทัศน์แทบทุกสัปดาห์

"คุณเป็นทีมงานหรือเปล่า ช่วยพาผมไปหาคุณกาลรุจีได้ไหม ผมคิดว่าพี่ผมคงอยู่แถวนี้ อ้าว คุณไม่ใช่ทีมงานหรือ" ทศชาติย่นคิ้ว น้ำเสียง

ตรงท้ายประโยคบงบอกความประหลาดใจ หลังจากอีกฝ่ายยกมือปิดปากพร้อมกับสั่นศีรษะ

"ผมเห็นคุณใส่เสื้องานเลยนี่ถือว่าเป็นที่มงานเสียอีก ว่าแต่เขาจัดงานตรงไหนกันครับ" ทิศผาติถามซ้ำ เพราะคิดว่าถึงหญิงสาวเป็นเพียงแค่มองคนแจกใบปลิวไม่ใช่ที่มงานผู้จัด แต่ยอมต้องรู้งานจัดบริเวณไหน ทว่าคำตอบที่ได้คืออาการนิ่งงัน

"คุณไม่รู้แม้แต่สถานที่จัดงาน?" หนนี้ทิศผาติสงสัยถึงตำหนิ มองใบหน้าชาวชิตซึ่งล้อมด้วยผมดัดลอนใหญ่ตามสมัยนิยม เห็นดวงตาชั้นเดียวแต่โตได้คิวได้รูปเต็มไปด้วยแววหวาดหวั่นไม่ใช่หวั่นไหวแบบที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ใช้มองเขา

แวบหนึ่งความหงุดหงิดเรื่องเสียเวลาจึงถูกแทนที่ด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เคยเห็นใครมองตนเองด้วยสายตาแบบนี้มาก่อนแม้แต่เพศเดียวกันก็ตาม เนื่องจากถ้าไม่ถูกมองด้วยท่าที่เขินอาย เชิญชวน สนใจ บางคนก็จะมองเขาด้วยสายตาเป็นมิตรไม่ก็อิจฉาริษา

แต่ไม่เคยมีเลยที่จะมองแบบหญิงสาวคนนี้

เป็นเพราะจู่ๆ เกิดแปลกใจ ทิศผาติจึงโน้มใบหน้าคมสันลงเพื่อดูอาการปฏิกิริยาของอีกฝ่ายชัดๆ

จิตสภาวะจึงถึงกับผงะเมื่อทันใดนั้นคนตัวสูงใหญ่ก้มหน้าลงมา ใบหน้านั้นแม้ไม่ได้อยู่ใกล้ชิต แต่ก็ไม่ไกลเกินกว่าลมหายใจของเขาจะสัมผัสถึงแก้มเธอนัยน์ตาดำวาวสวยหวานราวดวงตาผู้หญิงเหนือจุมุกโคงเป็นสันเข้มนมองจนตัวจิตสภาวะแข็งที่อกกว่าเดิม หัวใจร่วงหล่นสู่ตาตุ่ม รู้สึกเหมือนตนเป็นเหยื่อที่กำลังจะโดนเสื่อขยำ จึงภาวนาให้เสื่อตัวโตแค่สำรวจดมเหยื่อ ไม่ขยี้ฉีกแกะเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ขณะฝ่ายเสื่อพินิจหน้าหนาวลซึ่งตกแต่งอย่างอ่อนๆ ด้วยความสนใจแล้วยิ่งสนใจมากขึ้นเมื่อหญิงสาวหน้าชิตเผือดกว่าเดิม ทว่าไม่ทันสังเกต

มากกว่านี้ โบบลิวปีกใหญ่ซึ่งทำท่าจะร่วงจากมือบางก็ทำให้เขาร้องเตือนเสียงดัง

"ระวัง!"

จิตสภาวะตึงสุดตัว ตกใจจนผลบอล้อยโบบลิวหลุดจากมือ แผ่นกระดาษจึงหล่นกระจายเต็มพื้น หญิงสาวรีบก้มลงเก็บ ลอบถนหนายใจโล่งอกเมื่อไม่ต้องยื่นเผชิญหน้ากับชายหนุ่มอีก ทว่าคนตัวสูงกลับก้มตามลงมาไม่กี่วินาทีถัดมา

จิตสภาวะเลยผะอีกครั้ง และเธอเชื่อว่าเขาเห็นพิรุณของตนด้วย ดังนั้นอีกฝ่ายจึงไม่แค่ช่วยเก็บแผ่นกระดาษ แต่ยังหรีดดวงตาสวยจ้องอย่างไม่ลดละ แววเคลือบแคลงสงสัยฉายชัดในนัยน์ตา

ทิศผาดิพบว่าหญิงสาวก้มหน้าดูทันควันเมื่อสบตาเข้ากับเขา เม็ดเหงื่อซึ่งผุดพราวเต็มหน้าผากม่นส่งผลให้เขาเก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ ต้องการถามอีกฝ่ายว่าเป็นอะไร ทำไม่ถึงทำท่าเหมือนเขาเป็นผี จึงเตรียมขยับปากถามแต่ไม่ทันทำตั้งใจ รถคันใหญ่คันหนึ่งก็แล่นเร็วผ่านประตูสวนสาธารณะจนเกิดลมแรงทำให้แผ่นกระดาษบนพื้นปลิวลอยไปไกลมากกว่าเดิม เขาจึงตามไปเก็บและพอนหันมาอีกที ตัวของหญิงสาวก็อันตรธานไปแล้ว

"เกือบมาสายแล้วนะโม่ง มัวทำอะไรอยู่" กาลรูจิกระซิบหลังทิศผาดิย่อตัวนั่งลงด้านข้างพลาเงอ้อยต่ออย่างรู้ทัน "เกี่ยวกับลีเพลินละสิ" ผู้พูดหมายถึงวราลี นางแบบเลือดผสมไทย อเมริกัน และฝรั่งเศส คู่ดวงคนล่าสุดของน้องชาย

"ไม่ใช่สักหน่อยพี่ม่อน ผมมาช้าเพราะมัวช่วยแจกโบบลิวงานนี้อยู่ต่างหาก" ทิศผาดิชูโบบลิวประชาสัมพันธ์งานรวมพลังขับอย่างระวังที่ช่วยหญิงสาวปริศนาเก็บเมื่อสักครู่ ซึ่งตอนนี้เหลืออยู่เพียงใบเดียว เนื่องจากระหว่างเดินมาเวที คนอื่นๆ โดยเฉพาะผู้หญิงมาขอโบบลิวกับเขาตลอดทาง เขาจึงต้องกลายเป็นคนแจกโบบลิวจำเป็น คอยแจกทั้งกระดาษ แจกยิ้ม

และแจกลายเซ็นอย่างงงๆ ด้วยบางคนคิดว่าเขาเป็นดารานะ

กาลรูจิมองแผ่นกระดาษขยับอยู่ในมือน้อง แม่ไม่อยากเชื่อเรื่องที่ได้ฟังเท่าไร แต่พอเห็นเด็กสาวซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายของงานเดินเข้ามาในบริเวณสนามหญ้า ทั้งยังหัวเราะคิกขุบหลังเห็นผู้ที่ทรุดตัวนั่งใกล้ตน เธอจึงพยักหน้าเชื่อ

"แล้วพ่อกับแม่ล่ะครับ" ทิศผาดิตตั้งคำถาม กวาดตารอบลานกว้างริมสระบัวที่คลาคล่ำด้วยผู้คน

"พ่อคุยกับเลขาฯ ชมรมอยู่ทางโน้น ส่วนแม่...ไม่มา" สีหน้าเจ้าของรูปหน้ายาวแบบเดียวกับน้องชายสลดลง นัยน์ตาโตได้คิ้วโก่งหลุบต่ำ ขณะที่ทิศผาดิตเริ่มริมฝีปากหลังรู้ว่าแม่ไม่ยอมออกงานพร้อมพี่สาวตามเคยทั้งที่รับปากกับเขาดีดดี ก่อนเปลี่ยนท่าเป็นกระตือรือร้นเพื่อเอาใจ

"พี่ม่อนอย่าทำหน้าม่อสิ เดี่ยวตีนกาถามหาพอดี นี่อีกสักพักพี่ก็จะขึ้นเวทีแล้ว ไม่เติมหน้าสักหน่อยเหอ ขึ้นเวทีครั้งแรกหลังไม่ออกงานมานานทั้งที ควรต้องสวยแจ่มสุดๆ นะครับ" ทิศผาดิตจับปลายผมบ๊อบยาวประป่าของพี่

"แต่งให้แจ่มยังงี้พี่ก็เจตสึเราไม่ได้หรอก มีข่าวไม่เว้นแต่ละวัน" กาลรูจิมองใบหน้าหล่อจัด น้องชายยกไหล่

"แหงสิครับพี่ม่อน ขึ้นผมแต่งหน้า ใครไม่มองก็แย่แล้ว ดีไม่ดี พรุ่งนี้ได้มีข่าวพาดหัว 'ลูกชายชาติซุติเป็นกะเทย' "

"ขึ้นโม่งเป็นกะเทย สาวๆ ได้ร้องห่มร้องไห้กันหมด" พี่สาวบอกน้องชายซึ่งอ่อนวัยกว่าสองปี

"ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ ให้ลือว่าเป็นเกย์แบบนี้ก็พอแล้ว มันดูคลุมเครือชวนให้สาวๆ อยากรูพิสูจน์ดี"

กาลรูจิมยิ้มให้กับคำพูดประชดตัวเอง มองท่าทางสำอองชอบแต่งองค์ทรงเครื่องของน้องชายที่ทำให้หลายคนไขว้เขวว่าเป็นชายแท้หรือไม่ ฝ่ายทิศผาดิต

อมยิ้มเช่นกันที่ทำให้พี่สาวยิ้มออก

"หน้าพี่ม่อนเริ่มมันแล้วละ ผมซัพให้นะ"

โดยไม่รอคำตอบ ทิศผาดคิดว่ากระเป๋ายาใบเล็กบนตักที่สาวขึ้นมาเปิดหา กระดาษซับมันพลางบรรจุซองตรงจุ่มกเล็กท่ามกลางอาการขัดเขินของ หญิงสาวที่เขาทำราวเธอเป็นน้องสาวไม่ใช่พี่

"เดี๋ยวพิธีกรจะขึ้นเวทีแล้ว" เสียงทุ้มกังวานซึ่งแทรกขึ้นทำให้ทั้งคู่ แหงนศีรษะมองผู้พูด ทิศผาดลุกยืนคู่กับชายวัยกลางห้าสิบรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางบุคลิกภูมิฐานในชุดเสื้อโปโลสีเดียวกัน

"สวัสดีครับพ่อ"

ชาติซุติพยักหน้า เขาตบหลังลูกชายแล้วจึงเอ่ยต่อ

"โมงพาพี่ม่อนขึ้นเวทีด้วยละ"

"ครับ" ลูกชายพยักหน้ารับ และพ้อห้านาทีถัดมา ทิศผาดก็เข็นรถวีลแชร์ ขึ้นไปบนเวทีเล็กๆ ก่อนช่วยจับชายกระโปรงสีอ่อนที่เล็กขึ้นเพื่อปิดขาสืบเล็ก ทั้งสองข้างของพี่สาว

"โมง พี่ตื่นแต่นั่ง" เสียงกาลรจึแจ่วเบา มือขาวเย็นเฉียบบีบมือน้องชาย แน่น

"ใจเย็นๆ ลีพี่ม่อน สูดลมหายใจลึกๆ นะ นึกถึงตอนพี่ม่อนขึ้นเวที ร้องเพลงครั้งแรกในวันแม่สิ ตอนนั้นคนเยอะกว่านี่อีก"

คำพูดปลอบใจถึงเหตุการณ์ตอนขึ้นประถมทำให้เจ้าของรูปร่างผอม สูดลมหายใจลึก กลับมาวางตัวตามสบาย

"ขอบใจโมง"

กาลรจึเสียงเบาว่าคราวแรก เธอปล่อยมือน้อง จากนั้นทิศผาดก็วางลง จากเวที เขานั่งข้างพ่อตรงเก้าอี้แถวหน้า มองพี่สาวซึ่งเป็นพี่น้องคนเดียว ของตนอยู่บนเวทีร่วมกับคนอื่นๆ แล้วนึกย้อนถึงวันที่พี่สาวเขาได้รับคัดเลือก เป็นตัวแทนร้องเพลงค่าน้ำนม วันนั้นเขาจำได้ พี่สาวเขาร้องเพลงเพราะที่สุด

เจ็ดจรัสที่สุด จนใครๆ ต่างชมเป็นเสียงเดียวกัน ทำให้ใบหน้าหวานเต็มไปด้วยความสุขอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

แต่แล้วในอนาคต ใครจะคาดคิดว่าดาวดวงเด่นที่ผู้คนต่างชื่นชม จะมีอันต้องดับแสงลงหลังเกิดอุบัติเหตุครั้งนั้น

อุบัติเหตุที่ทำให้ชีวิตที่สาวของเขาพลิกผัน ดำดิ่งสู่ความมืดมิด เมื่อชีวิตกลายเป็นคนพิการ

บทที่ 3

"สวัสดิ์ครับแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ผมนาวิน เฉลิมศร เลขชาย ชมรมขับขี้อย่างมีสติ ขอต้อนรับทุกท่านสู่งานรวมพลังขับอย่างระว่างครับ"

ชายหนุ่มเชื้อชาติจีนรูปร่างผอมสูง ้วยไล่เลียกับทิศผาดิผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการกล่าวเปิดงานอย่างคล่องแคล่วท่ามกลางเสียงปรบมือก่อนเอ่ยถึงความเป็นมาของชมรมและวัตถุประสงค์ของงานว่าเกิดจากรวมตัวของผู้ได้รับผลกระทบจากการขับขี้อย่างขาดความระมัดระวัง เช่น เมาแล้วขับ ขับขี้อย่างไม่มีใบอนุญาต ผ่าไฟแดง ฯลฯ ซึ่งสมาชิกชมรมล้วนเป็นผู้เคราะห์ร้าย รวมถึงญาติผู้เคราะห์ร้าย ที่บางรายไม่ได้รับความยุติธรรมตามกระบวนการทางกฎหมาย หรือไม่ได้รับการเยียวยาด้ำนจิตใจและค่าเสียหายตามสมควร

"และเนื่องจากใกล้เทศกาลสงกรานต์เข้ามาเต็มที ทางชมรมขับขี้อย่างมีสติจึงได้จัดงานรวมพลังขับอย่างระว่างขึ้น เพื่อกระตุ้นเตือนให้ผู้ขับขี้อุทุกท่านระมัดระวังในการใช้รถใช้ถนน เพราะต้องการให้ทุกคนท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยสนุกสนาน ไม่ใช่เสียใจที่กลับไม่ถึงบ้าน ซึ่งข้อมูลจากศูนย์อำนวยการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนช่วงเทศกาลสงกรานต์

พ.ศ. 2562 โดยกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยสรุปสถิติอุบัติเหตุทางถนน ช่วงเทศกาลสงกรานต์ 2562 จะเห็นได้ว่ามีผู้เสียชีวิตในช่วงเทศกาลสงกรานต์ เป็นจำนวนสูงถึงสามร้อยแปดสิบหกคน"

ทิศผาดิฟังตัวเลขจำนวนผู้เสียชีวิตที่พิธีกรบอกอย่างใจหาย เขาไม่คิดว่าเวลาเก้าปีที่อยู่ต่างประเทศ เทศกาลสนุกครั้งเ็นครงอย่างสงกรานต์ จะกลายเป็นเทศกาลแห่งโศกนาฏกรรม

"พ่อแม่่นายแทนเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเหมือนกัน" ซาติซุติบอก พอ ลูกขมวดคิ้ว เขาจึงพยักพยิดไปทางเวที "พ่อหมายถึงนาวินนะ เขาเพิ่งเล่าให้พ่อฟังว่าพ่อแม่เขาั่งรถทัวร์แล้วคนขับหลับใน"

ฝ่ายลูกชายลึนสงสัย คราง "อ้อ" ผ่านลำคอ เห็นใจผู้ประสบชะตากรรม คล้ายครอบครัวตนเอง แต่แตกต่างตรงที่พ่อแม่อีกฝ่ายตายไปแล้ว ส่วนพี่สาว ของเขากลับต้องตายทั้งเป็น

พานัยันตากลับสู่เวทีตามเดิม เห็นดวงตาเล็กบนใบหน้าแหลมของ เลขชาย ชมรมแสดงแววตาเอาจริงเอาจัง ทิศผาดิก็รู้สึกชื่นชมที่เจ้าตัวทำงาน เพื่อสังคม เขาโล่สายตาไปด้านขวาของพิธีกรซึ่งมีพี่สาวนั่งรวมกับคนอื่น อีกสามคน

ทิศผาดิส่งยิ้มเป็นกำลังใจเมื่อพึมพองมา เห็นอาการผ่อนคลายไม่เกร็ง เหมือนตอนพาขึ้นเวทีก็เริ่มหมดห่วง ทั้งรู้สึกดีใจด้วยซ้ำที่พี่สาวยอมออกสู่ โลกภายนอกอีกครั้งหลังเก็บตัวเงียบมานานหลายปีนับตั้งแต่ประสบอุบัติเหตุ โดยเขาไม่รู้สาเหตุเหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ถึงเกิดความเปลี่ยนแปลงกับพี่ ทั้งที่ เจ้าตัวเคยปฏิเสธคำเชิญของชมรมหลายครั้ง แต่ไม่ได้ปริปากถามเพราะ อยากทำให้มันเป็นเรื่องปกติไม่ใช่เรื่องประหลาดจนพี่สาวตะขิดตะขวง แล้ว คิดเองว่าบางทีพี่สาวอาจเบื่อชีวิตจำเ็นในบ้าน ไม่ก็คิดได้ว่า...ยังไ้ก็ต้องมีชีวิต อยู่ต่อไป

ชายหนุ่มเลื่อนดวงตาสู่ชายสูงวัยคนถัดมา เขาเป็นชายผิวสองสี

แบบเดียวกับพ่อ มีขาครบทั้งสองข้างแต่แขนหายไปข้างหนึ่ง ถัดจากนั้นเป็นเด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มซึ่งดูปกติดีทุกอย่าง เขาจึงเดาว่าอาจเป็นลูกที่สูญเสียบ่หรือแม่ ส่วนคนสุดท้ายเป็นผู้ชายวัยกลางสามสิบ ใหญ่และบ่าหนา ไว้ผมยาวประบ่า หน้าตาคมเข้มคุ่นตา ส่วนขาตั้งแต่ช่วงหัวเข่าลงไปขาดทั้งสองข้าง

"ขออนุญาตคุณกาลรุจิช่วยเล่าเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้ฟังหน่อยครับ"

คำถามจากพิธีกรทำให้ชายหนุ่มเหลียวกลับมาทางพี่สาวอีกครั้ง กังวลไม่ต่างจากพ่อซึ่งนั่งหลังตรงหน้าเครียด คิ้วย่นหากันจนเกิดร่องซัดตรงหว่างคิ้ว

"พี่ม่อนไม่เป็นไรหรอกครับพ่อ" ทิศผาตีปลอบพ่อรวมถึงตัวเอง ขณะคนด้านข้างลอบถอนหายใจ

"พ่อก็หวังว่าอย่างนั้น"

เป็นไปอย่างชาติซุติหวัง กาลรุจิเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเองด้วยอาการปกติว่าสาเหตุที่ขาทั้งสองข้างตั้งแต่ช่วงเข่าลงมาใช้การไม่ได้เกิดจากถูกผู้ไม่มีใบขับขี่ขับรถชน น้ำเสียงไพเราะที่เล่าอย่างมีจังหวะจะโคนถึงเรื่องราวในอดีตทำให้ผู้ร่วมงานฟังอย่างสนใจ หญิงสาวไม่โศกเศร้าน้ำตาซึมหรือฟูมฟายเหมือนเคยเป็นในเวลาที่นึกถึงเรื่องราวซึ่งพลิกเปลี่ยนชีวิตจากหน้ามือเป็นหลังมือ ราวกับมีเวทมนตร์เปลี่ยนเธอเป็นคนใหม่ในพริบตา

"ทราบว่าหลังอุบัติเหตุครั้งนั้น คุณกาลรุจิหายจากแหวดวงสังคมไปเลย" เลขาฯ ชมรมถามหลังกาลรุจิเล่าเหตุการณ์อุบัติเหตุจบ

"คะ คุณนาวิน" กาลรุจิพยักหน้า ไบหน้าขาวผ่องสลดลงเล็กน้อย "ม่อนยอมรับว่าทำใจไม่ได้เลยคะ ตอนนั้นม่อนเรียนจบมาได้สี่ปี อยู่ในวัยไฟกำลังลุกโชน อยากสร้างอยากทำอะไรเต็มไปหมด แล้วม่อนเองยังวางแผนเปิดบริษัทด้วย และเส้นทางที่ม่อนจะเดินไปก็สดใสมาก แต่จู่ๆ ม่อนกลับไม่มีขาเดินไปตามเส้นทางความฝันของตัวเองอีกแล้ว"

"แล้วอะไรทำให้คุณม่อนลุกขึ้นสู้อีกครั้งครับ" พิธีกรเปลี่ยนเป็นเรียก

หญิงสาวด้วยชื่อเล่นตามเจ้าตัว

"เพราะมีสิ่งหนึ่งเข้ามาในชีวิตม่อนคะ...ม่อนหมายถึงความคิด คือพอวันหนึ่งม่อนก็คิดว่าถึงเราเดินไม่ได้ แต่เส้นทางสู่ความฝันมันก็ยังอยู่เหมือนเดิมนี่นา ไม่ได้หายไปไหน มีแต่ใจเราเองที่ถอยหนีไม่ยอมสู้ แล้วเราเองอยู่หนึ่งๆ มาหลายปี คงได้เวลาเดินทางสู่จุดหมายต่อเสียที หนนี้ถึงม่อน จะไม่สามารถเดินได้อย่างสะดวกเหมือนก่อน แต่ยังมีอีกหลายวิธีที่จะพาม่อนสู่จุดหมายนั้นได้ในเวลาพอๆ กัน"

กาลรัฐสิรูปตัวรอยยิ้มน้อยๆ ส่งผลให้ใบหน้าอ่อนโยนอ่อนหวานยิ่งขึ้น ขณะคนฟังด้านล่างเวทีปรบมือเป็นกำลังใจไม่เว้นแม้แต่ตัวพิธีกร

จากนั้นเลขาฯ ชมรมจึงซักถามเรื่องราวกับแขกรับเชิญคนอื่นต่อ ชายสูงวัยแขนขาตขึ่งนั่งถัดจากกาลรัฐพิการเนื่องจากถูกรถของดารามาแล้ว ขับชน ทำให้เขาต้องออกจากงาน เงินไม่พอใช้ หนำซ้ำดาราคงดังก่่าวยังเบี้ยวไม่ยอมจ่ายค่าทำขวัญเหมือนอย่างกัที่ตกลงกันไว้ว่าจะส่งให้ทุกเดือน ด้วย เขาจึงเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรมเพื่อให้ชมรมช่วยเหลือ

ส่วนเด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มคนถัดมาเล่าว่าถูกแก๊งวัยรุ่นขี่มอเตอร์ไซค์ตัดหน้ามอเตอร์ไซค์คันที่เธอซ้อนมากับพ่อ ทำให้รถเสียหลักล้มลงจนศีรษะกระทบพื้นอย่างรุนแรง และเนื่องจากไม่ได้สวมหมวกกันน็อก เธอจึงสูญเสียการมองเห็น จนถึงปัจจุบันตำรวจยังไม่สามารถจับคนร้ายได้

กระทั่งถึงคนสุดท้าย แขกผู้ร่วมงานหลายคนรวมถึงทิศชาติต้องแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงปรบมือเกรียวกราวจากที่มงาน

"อ้อ ฉลามตุ๋นเอง นึกว่าใคร"

คำพูดจากคนข้างหลังไม่ได้ช่วยคลายความสงสัยแก่ชายหนุ่ม ผิดกับฝ่ายพ่อของเขาที่นี่ก็ออกแล้ว

"นักกีฬาว่ายน้กัที่ได้เหรียญทองทุกรายการแข่งขันยังงัละมอง จำได้หรือเปล่า ตอนนั้นเราน่าจะสักสิบขวบได้"

ทิศผาดิคิดทบทวน ความจำอันเลือนรางค่อยๆ แจ่มชัด

"ฉลามตุ้!" ในที่สุดทิศผาดิก็จดจำได้ ภาพสมัยประถมทะเลยานเข้ามาในความทรงจำ ที่ตอนนั้นเด็กๆ ต่างอยากโตขึ้นเป็นฉลามตุ้

"ผมไม่เคยรู้ข่าวเลยว่า..." ล้อคอผู้พูดตีบตันอย่างเสียดายแทนฮื่อมองขาสองข้างซึ่งเคยพาร่างของฉลามหนุ่มสู่เส้นชัย

"ไม่แปลกหรอก ตอนนั้นเรากับม่อนยังเด็กอยู่เลย" ซาติซุติมองสิ่งเดียวกับที่ลูกชายมองอยู่ นึกถึงข่าวร้ายของนักกีฬาระดับประเทศในปีถัดมาหลังจากคว้าชัยชนะเลิศมาให้ชาวไทยชื่นชม

"เรื่องของพี่ เขาพังกันจนเบือแล้วมั้ง"

ฉลามตุ้หรือชมธง ซลัมพลพูดด้วยท่าที่สบายๆ ขณะพิธิกรเอ๋ยแทรก

"เล่านิดนึงเถอะครับพี่ตุ้ ผมเห็นน้องๆ มากันเยอะ คาดว่าคงเกิดไม่ทันรุ่นพี่"

"อ้าว ไอ้เนี่ย หัวว่าเราแก่" คนพูดแสวงงทำเสียงหงุดหงิด พลอยให้ผู้ฟังหัวเราะกับท่าทางอารมณ์ดีขี้เล่น จากนั้นเจ้าตัวจึงเล่าให้ผู้ร่วมงานฟังถึงสาเหตุการสูญเสียชีวิตทั้งสองข้าง "วันนั้นผมเกิดอยากกินกล้วยเดี่ยวเจ้าอร่อยเลยซึ้จึกรยานไปด้วยความอยากเต็มที ทีนี้ซึ้จึ อยู่รถเก๋งของป้าคนหนึ่งมาจากไหนไม่รู้ รู้ซึ้จึที่รถป้าแก่ทับอยู่บนตัวผมแล้ว ก็ยอมรับนะว่ามันเป็นเรื่องซึ้จึซึ้จึ"

"ซึ้จึซึ้จึซึ้จึอะไรพี่" พิธิกรงูง

"คาดไม่ถึงไง อะไรกัน ไม่รู้ซึ้จึจึมุกวัยรุ่นเลย" ชมธงตบหน้าขาดังคาดท่ามกลางเสียงหัวเราะในมุกแบ็กของเจ้าตัว

"โอเคพี่ ซึ้จึซึ้จึซึ้จึยังไง"

"ก็คาดไม่ถึงไงว่านอกจากลายเซ็น ยังมีคนอยากได้ขาเราด้วย"

"มุกนี้แรงนะพี่" นาวินพูดก่อนชักต่อตามหน้าที่พิธิกร "แล้วกรณีของพี่ตุ้ลงเอวยังไงครับ"

"ลงเอวยที่โรงพยาบาลบ้านะสิ" ชมธงบัดผมที่ระตรงต้นคอ "ลูกเขาเล่าว่า"

พอป่าแกแก่ก็ชักสติไม่ดี ชอบขโมยรถลูกมาขับ แล้วมาขับชนเราที่แหละ" ทุกคนเงียบทันทีหลังชมธงเล่าถึงตรงนี้ เจ้าตัวจึงโบกมือพูดเสียงดัง "เงียบทำไมครับ ผมยังไม่ตายครับ แค่พิการ ยังมีชีวิตอยู่ ยังหายใจได้ เพราะงั้นไม่ต้องเศร้าครับ อีกอย่างผมว่าผมโชคดีนะ จะมีคนสักกี่คนบนโลกนี้ กันเชื่อว่าที่ถูกคนบ้าขับรถชน ไม่ธรรมดา"

เท่านั้น คนฟังก็หัวเราะครืนตรงข้ามกับปฏิกิริยาเมื่อสักครู่ แล้วพิธีกรก็ดำเนินรายการบนเวทีต่อสักพัก จนกระทั่งจบงานจึงกล่าวขอบคุณแขกรับเชิญ รวมถึงเชิญชวนผู้มาร่วมงานร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นบริเวณรอบเวที

"ใจเรา ทำไมมาหลบเป็นนางไม้ตรงนี้ล่ะ" เสียงทุ้มห้าวซึ่งทักขึ้นทำเอาผู้ที่แอบอยู่ด้านหลังตันหางนกยูงสะดุ้งโหยง หันหาอีกฝ่ายที่นั่งบนรถวิลแชร์ "ที่ต้องมาหลบตรงนี้เป็นเพราะอะไรล่ะคะ" จิตสกาไม่ปกปิดอาการตัดพ้อ "พี่ตู่น่าจะบอกจิตให้รู้ตัวก่อนว่าวันนี้ 'พวกเขา' จะมา" หญิงสาวเหลือบมองครอบครัวเทศพิพัฒน์ที่กำลังถูกรุมล้อมไปด้วยนักข่าว

"รู้ก็บอกแล้ว เพราะไม่รู้หรือได้ถึงไม่บอก ถ้าจิตจะโทษก็โทษไอ้แทนมันสิ รายนั้นมันอยากเชิญขามาเอง"

"จะให้จิตโทษพี่แทนได้ยังไง เตียวเกิดที่แทนชักขึ้นมาจิตจะทำยังไง โทษพี่ตู่ที่แหละดีที่สุด"

"อ้าว โหงพูดอย่างนั้น" ชมธงหัวเราะ เอ็นดูกับท่าทางโกรธซึ่ง ก่อนเปลี่ยนเป็นเสียงเข้มจริงจังไม่ต่างจากสีหน้า "จิตจะหนีพวกเขาไปถึงเมื่อไหร่"

จิตสกาเงียบ หลุบตาต่ำ ไม่ตอบเพื่อนรุ่นพี่ซึ่งรู้จักตั้งแต่วันมาสมัคร เป็นสมาชิกชมรมเมื่อสามปีก่อน

"เตียวพี่ตู่กลับยังไงคะ พี่หนิงกับน้องป้อมมารับเธอ" จิตสกาจงใจเปลี่ยนเรื่อง เอยถึงภรรยาและลูกชายอีกฝ่าย ขณะชมธงรู้ทัน เพราะแต่ไหนแต่ไรพอพูดเรื่องนี้จิตสกาแก้มักเลี่ยงตอบเขาเสมอ

"ใช่ หนึ่งไปส่งต้นฉบับใกล้ๆ นี้เอง เดียวก็มาแล้วละ" ชมธงยกข้อมือดูนาฬิกา คะเนเวลาและระยะทางจากสำนักพิมพ์สู่สวนสาธารณะ ซึ่งภรรยาปรับเปลี่ยนหนังสือเป็นงานอิสระนอกเหนือจากกิจการขายต้นไม้ที่ครอบครัวทำอยู่ แล้วจึงถามอย่างไม่เกรงใจ "ว่าไงเรา เมื่อก็ยังไม่ตอบเลยว่าจะหนีไปจนถึงเมื่อไหร่"

พออีกฝ่ายไม่ยอมลดราวาศอกอย่างทุกที แถมยังคาดคั้นด้วยสายตา จิตสวาทจึงพึงหลังกับต้นไม้ แหงนศีรษะ ระบายลมหายใจยาว

"หนีไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละค่ะ"

"จิตไม่มีทางหนีพวกเขาพ้นหรอก ถึงหนีหน้าได้ แต่ใจจิตยังนึกถึงพวกเขาอยู่ดี ไม่งั้นจิตคงไม่ต้องหลบพวกเขาอย่างนี้ พี่ว่าแทนที่จิตจะจมอยู่กับความรู้สึกในอดีต จิตน่าจะเรียนรู้จากมัน และอยู่กับปัจจุบันอย่างยอมรับเข้าใจสิ่งที่ผ่านมา"

ชมธงพูดยาวโดยปราศจากท่าทางขี้อุ่นเช่นทุกที เขามองนัยน์ตาโตซึ่งไม่ยอมสบตอ แต่แสรังเสหันไปทางที่คนในครอบครัว देखพัฒนาขึ้นอย่างเด่นสง่าท่ามกลางผู้คนใกล้กับเวทีที่เขาเพิ่งจากมาเมื่อสักครู่

"ทำไมวันนี้ห้องลีถึงไม่มาด้วยละคะ หรือข่าวลือที่บอกว่าครอบครัวคุณทิศผาติไม่ชอบห้องลีเป็นความจริง"

นักข่าวร่างป้อมถามตรงไปตรงมา นักข่าวคนอื่นรวมถึงผู้ที่อยู่ใกล้บริเวณนั้นจึงรอฟังคำตอบอย่างสนใจ ขณะทิศผาติยิ้มสวยให้ผู้ถาม แต่ดวงตาซึ่งซ่อนอยู่ใต้แว่นกันแดดเต็มไปด้วยแววเบื้อหน่ายความไม่รู้กาลเทศะ

"ผมขอไม่ตอบนะครับ เพราะวันนี้ผมมางานรวมพลังขับอย่างระวังก็อยากตอบอะไรที่เกี่ยวกับงานนี้มากกว่า" ทิศผาติหันไปทางพ่อและพี่สาวซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตน "หรือไม่ ผมว่าพวกคุณควรไปสัมภาษณ์พี่สาวผม ซึ่งเธอสามารถตอบอะไรเกี่ยวกับงานนี้ได้ดีกว่า อีกอย่างประเด็นเรื่องขับรถ

อย่างระวัง ผมว่ามันมีประโยชน์กว่าเรื่องรักๆ ของผมเยอะเลย"

"มีประโยชน์แต่มันขายไม่ได้เท่าเรื่องคาวๆ นะสิ"

ทิศผาดหันขวับไปทางเสียงลอยๆ ที่เอื่อยขึ้น คิ้วขมวดอย่างไม่พอใจ เขาพยายามมองหาคนพูดแต่ไม่พบ ส่วนนักข่าวต่างมองหน้ากันเอง ก่อนนักข่าวคนเดิมจะเป็นผู้ถามขึ้น

"งั้นถามเรื่องประเด็นรถก็ได้ค่ะ"

"ยินดีครับ" ทิศผาดแปลกใจไม่น้อยที่นักข่าวยอมเลิกจลาจลจากรเรื่องความรักของตนง่ายๆ ทั้งยังเปลี่ยนมาเป็นประเด็นที่เขาขอรับรอง แต่พอฟังคำถาม เขากลับถึงกับสะดุ้ง

"จริงหรือเปล่าคะเรื่องรถมินิที่คุณลี้ซั๊บอยู่ คุณทิศผาดเป็นคนซื้อให้"

โมโหไม่น้อยกับคำถามที่เหมือนตูดภูควราลี ทิศผาดตีควมคุมอารมณ์ด้วยการนับหนึ่งถึงสิบ แล้วกวาดนัยน์ตาไปยังจุดอื่นแทน

และตรงจุดที่กวาดตาถึง เขาพบใครคนหนึ่งยืนใต้ต้นหางนกยูงคุยกับคนลามตุ๋ฮี้ไรโนวัยเด็กของเขา แล้วพอเธอหันมา ซึ่งเขามั่นใจว่าเธอมองมาตรงเขาด้วย ทิศผาดก็โบกแผ่นใบปลิวในมือที่ช่วยอีกฝ่ายเก็บราวทักทาย

ทว่าหญิงสาวกลับตอบสนองคำทักทายเขาด้วยการหันขวับแล้วเดินจ้ำอ้าวหายไป ไม่ต่างจากที่เคยทำกับเขาเมื่อตอนพบกัน

บทที่ 4

มือกลางวันของจิตสกาเป็นไปอย่างจิตซัด หญิงสาวเขี่ยผัดผักซึ่งเป็น
ผู้ลงมือทำเองในกล่องข้าว ไม่มีความอยากอาหารทั้งที่ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้อิน
อะไร เธอเหลือบมองข่าวสังคมบนหนังสือพิมพ์ซึ่งกางแผ่หลายบนโต๊ะทำงาน

ในนั้นมีภาพข่าวหลายภาพ ภาพที่โดดเด่นที่สุดคือภาพชายหนุ่ม
ใบหน้าคมคายยืนอยู่กับพ่อและพี่สาว ริมฝีปากของคนตัวสูงคลี่ยิ้มอย่างมีเสน่ห์
เหนือจมูกโด่งมีแว่นกันแดดสีเข้มอันใหญ่ปกปิดดวงตา

... ดวงตาคู่สวยซึ่งทำให้จิตสกากระสับกระส่ายนอนไม่หลับ

จิตสกาผลักกล่องข้าวออกห่างทั้งที่เพิ่งกินได้สองคำ ถ้าหากทำได้
ตอนนี้เธออยากผลักเรื่องราวของทุกคนในภาพออกจากหัวด้วย แต่ไม่อาจ
ทำได้ หน้าซ้ำเรื่องของพวกเขายังถูกผลักรัดเข้ามาในความรับรู้ของเธอ
เต็มไปหมด

'หล่อมากกก'

หญิงสาวนึกถึงเสียงลากยาวแสดงความตื่นเต้นของเพื่อนร่วมงานสาว ๆ
สามคนเมื่อเช้า ซึ่งจับกลุ่มคุยกันถึงว่าที่เจ้านายคนใหม่ที่เห็นรูปจากหนังสือพิมพ์

'นั่นสิ คนอะไรหล่อเป็นบ้า คุณทิตศมาติมาทำงานเมื่อไหร่ ฉันคง

'ไม่ได้ทำงาน'

'ทำไมล่ะ' อีกคนถาม

'ก็จะมีสมาธิทำงานได้ยังไง เจ้านายหล่อขนาดนี้ น่าดูกว่าตัวเลขในบัญชีตั้งเยอะ' คนที่สามพูด

'แต่คงได้แค่นี้ เพราะสองตาสวยๆ ของเขาไม่เหลือมาแลเราหรอก' ผู้ที่ชมชายหนุ่มว่าหล่อเป็นบ้าเอ๋ย

'ทำไมล่ะ'

'แม่คุณ ถามอย่างเดียวเลยนะ ไม่เคยอ่านข่าวหรือไง ถึงไม่รู้เรื่องอะไรเลย' คนที่เพิ่งพูดเมื่อครู่ก่อนขอด ขณะคนถูกก่อนเพิ่มพ้ำว่า 'ก็ไม่รู้จริงๆ นี่' เป็นผลให้อีกฝ่ายยึดหนังสือพิมพ์ในมือให้ คนถูกก่อนจึงอ่านคำบรรยายใต้ภาพเสียงดัง

'พอรู้ข่าวเซ็กซี่พัฒนาจะยกครัวไปงานรวมพลังขับอย่างระวัง นักข่าวก็รีบแจ้นไปดักรอทันที แต่เสียตางานนี้ไม่ได้ยกครัวมาจริงๆ เพราะคุณแม่จรรยาพรเกิดป่วยกะทันหัน ไม่รู้ว่าที่คุณแม่ป่วย เป็นเพราะปวดหัวจริงๆ หรือยังซ็อกเรื่องที่ลูกชายออกรถให้นางแบบลูกครึ่งคนนั้น ยังไงหนูขับระวังๆ หนอยนะจ๊ะ รถราคาเป็นล้านหาฟรีไม่ได้ง่าย...ใครหรือนางแบบลูกครึ่งคนนั้น'

'ตายละ นอกจากไม่เคยอ่านข่าว บ้านยังไม่ทีวีด้วยซ้ำ' พนักงานบัญชีผู้เห็นว่าทิศผาดิน่าดูกว่าตัวเลขในบัญชีแทรกด้วยน้ำเสียงอ่อนใจแล้วค่อยเฉลย

'วรลิ่ง วรลิ่ง โจนส์ที่พ่อเขาเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แม่เป็นฝรั่งเศส บอกละเอียดขนาดนี้จำได้หรือยัง'

'จำได้ตั้งแต่บอกชื่อแล้วน่า แต่เขาเหมาะสมกันดีเนอะ สวยหล่อบาดใจทั้งคู่' 'ไม่รู้ไปเจอกันที่ไหนถึงได้จับคู่ได้ลงตัวเป๊ะ'

'เรื่องนี้ต้องถามเธอแล้วล่ะ ว่าไง' พนักงานบัญชีโวยไปยังเพื่อนร่วมวง

'ตอนนี้ถามได้ยะ แต่ถ้าคุณทิศผาดิมาเมื่อไหร่อย่าได้ถามอีกนะ ฉันท

ไม่อยากตกงาน เรื่องของเรื่องที่ผมได้ข่าวจากเฟซบุ๊กก็อสังหาริมทรัพย์ก็ประมาณว่า พวกเขาเจอกันตั้งแต่สมัยอยู่อังกฤษแล้ว และอย่า อย่าเพิ่งถาม ผมรู้คนตกข่าว อย่างเธอไม่รู้อีกนั่นแหละว่าทำไมเขาถึงเจอกันที่อังกฤษ เพราะตอนนั้น คุณทศมาตีไปเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ แล้วเพื่อนต่างชาติของคุณทศมาตี เป็นเพื่อนกับวราลี เขาเลยได้รู้จักกันผ่านเพื่อน แต่ตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้ เป็นแฟนกันหรอก แค่รู้จักกันเป็นเพื่อนเฉยๆ จนคุณทศมาตีเรียนจบโท จากอเมริกาแล้วกลับเมืองไทยมาพบวราลีตอนเป็นนางแบบแล้วนั่นแหละ ถึงได้ปังๆ คบเป็นเรื่องเป็นราว'

'โอ้โฮ รู้ลึกรู้จริง' คนตกข่าวทิ้งแล้วถามต่อ 'คุณทศมาตีไปอยู่เมืองนอก นานนี่เอง ตัวเลขขาวจี้วะ แต่ดูๆ เขาเหมือนเกย์เลยนะ แล้วเขาไปเรียน อะไรหรือ'

'บ้า กงเกย์ที่ไหน เขาเรียกผู้ชายสโตร์เมโทรเซ็กชวลต่างหาก แล้ว เขาเรียนจบพวกโฆษณากับเอ็มบีเอะอะไรนี่แหละ ก็บ้านเขาเป็นมหาเศรษฐี ทำธุรกิจตั้งหลายอย่าง พวกหมู่บ้านใหญ่ๆ หรือเครื่องกระป๋องทั้งหลายเป็น ของบ้านเขาทั้งนั้น แล้วคงอยากลองของใหม่เลยซื้อบริษัทเราด้วย ไอ้ที่ เรียนบริหารมาก็คงเอาไว้มารับบริหารพวกเราไง'

'ฉันยอมให้บริหารทั้งตัวและใจเลย' สาวฝ่ายบัญชีทำเสียงเล็กเสียงน้อย

'แล้วจะไม่ถามเจ้าตัวหน้อยหรือว่าเขาอยากบริหารหัวใจเธอหรือเปล่า' ผู้รู้ลึกรู้จริงแหวะเพื่อนร่วมงาน และไม่ทันที่อีกฝ่ายจะย้อนกลับ คนช่างสงสัย กลับถามเสียก่อน

'คนนั่งบนรถเข็นเป็นใคร หน้าตาสวยดูใจดีจัง' คนถามหมายถึง หญิงสาวกลางภาพ เพื่อนร่วมงานที่เพิ่งตั้งท่าทะเลาะเมื่อสักครู่สบตากัน อย่างอ่อนใจ ก่อนสาวฝ่ายบัญชีจะเป็นคนบอก

'คุณกาลรุจี พี่สาวคุณทศมาตี นี่สารภาพมาซะดีๆ เธออยู่ถ้าหรืออยู่บ้าน กันแน่'

'ฉันว่าอยู่ถ้าแน่นอน แล้วจะบอกต่อให้ พวกเขาไม่ใช่พี่น้องกันแน่ๆ
หรอก'

เท่านั้นชาวถ้ำก็ตาโตกระยั้นกระยอให้คนรู้ลึกกว่าใครเล่าต่อ แต่
เพื่อนร่วมงานไม่ทันเล้าก็มึนงันด่วนเข้ามาแทรกเสียก่อน บทสนทนาจึง
จบลงอย่างค้างคาใจเพื่อนร่วมวง รวมถึงคนที่ลอบฟังเรื่องราวที่เจ้านายใหม่
หลายคน ยกเว้นจิตสกา เพราะหญิงสาวรู้เรื่องกาลรुจิ ผู้หญิงบนรถเข็นดี

"ไม่หิวหรือจิด ทำไมกินข้าวน้อยจัง" ตินมองกล่องข้าว เสียงที่เอื่อย
เต็มไปด้วยความเป็นห่วง เนื่องจากกระยะหลังเขาสังเกตเห็นรูปร่างจิตสกา
ซูบผอมลงอย่างเห็นได้ชัด

"กินไม่ลงค่ะพี่ติน" จิตสกาตอบตามตรง ตินเงิบอย่างเข้าใจเหตุผล
เขาหลุบตาต่ำจนเจ้าของโต๊ะสังเกตเห็นพิรุณ

"พี่ตินมีอะไรหรือเปล่าคะ"

"มี" เพื่อนรุ่นพี่นั่งไปนานก่อนตอบ ดวงตาก็มีแววเคร่งเครียด
"จิดรู้หรือยังว่าวันนี้มีประชุมพนักงานทั้งหมด"

"รู้แล้วค่ะ" จิตสกาพยักหน้า "คงจะคุยเรื่องที่เทศพิพัฒน์จะเข้ามา
บริหารงาน และเลี้ยงส่งท่านประธานกับหัวหน้าจิด" คนหลังหญิงสาวหมายถึง
หัวหน้าฝ่ายการตลาดซึ่งเป็นเจ้านายตนเองที่ได้ขอลาออกเพื่อไปพักผ่อน
แบบเดียวกับเจ้าของบริษัท

"มีอะไรหรือคะ" หญิงสาวใช้คำถามเดิมหลังท่าที่เคร่งเครียดของติน
ไม่ได้ลดลง หน้าซำคิ้วยังขมวดกว่าเก่า

"ไม่มีอะไรหรอก จิดเตรียมตัวเตรียมใจเข้าประชุมดีๆ แล้วกัน"

แล้วตินก็ผละไปทันที ทั้งไว้เพียงประโยคแปร่งๆ ให้จิตสกาสงสัย
ก่อนความสงสัยของเธอจะได้รับการคลี่คลายในเวลาบ่ายสี่โมง

จิตสกาเกือบล้มทั้งยืนไปแล้วหากตินไม่รั้งต้นแขนไว้ นัยน์ตาเธอ

พราพราย หูได้ยินแต่ประโยคเดิมจากเจ้าของบริษัทวนเวียนสะท้อนก้อง

"ทุกคนคงรู้ว่าที่ทิศผาดิ เตชพิพัฒน์จะเข้ามาบริหารซีซีเอสเมติกกันแล้ว แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมอยากแจ้งให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลง นั่นคือจากเคยตกลงกันว่าเราจะเข้ามาบริหารเต็มตัวในอีกสองเดือนข้างหน้า เราจะมาอาทิตย์หน้าแทน ซึ่งฉันเป็นคนบอกให้เขามาเองเพราะอยากหยุดพักผ่อนเต็มที่ คนแก่ก็แบบนี้แหละ ใจร้อน" สตรีสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบริษัทพูดลั่นหัวเราะ พลอยให้พนักงานหัวเราะตาม โดยที่บางคนรู้ว่าที่เจ้าตัวเกี่ยยงตัวเองก่อนกำหนดนั้นเป็นเพราะมีปัญหาเรื่องสุขภาพ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะ ดูเหมือนจะมีจิตสภาวะเพียงคนเดียวที่หัวเราะไม่ออก หญิงสาวเหลียวมองเพื่อนรุ่นพี่ที่แสร้งฝืนหัวเราะเหมือนคนอื่น ขณะมือหนึ่งกุมมือเย็นเฉียบของเธอเพื่อปลอบใจ หากเวลานี้อะไรก็ไม่สามารถปลุกปลอบจุดดั่งหัวใจที่ร่วงดำดิ่งของจิตสภาวะได้อีกต่อไปแล้ว

"แล้วอย่างที่ฉันเคยบอกทุกคนว่าไม่ต้องห่วง ขอให้มั่นใจซื่อนั้น เพราะตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ จะยังคงเหมือนเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลดชั้น ยกเว้นเรณุกาที่ต้องปรับตัวเพื่อทำงานกับเจ้านายคนใหม่อย่างคุณทิศผาดิ" สตรีสูงวัยหันไปทางเลขาฯ คนที่กำลังยึดอกรราวภูมิใจที่จะได้ทำงานใกล้ชิดชายหนุ่มมากกว่าใคร จากนั้นเจ้าของบริษัทได้เหลียวมองจิตสภาวะ "รวมถึงจิตสภาวะที่ต้องเริ่มงานกับหัวหน้าฝ่ายการตลาดคนใหม่เช่นกัน แต่เท่าที่ฉันเคยพบพูดคุยกับคุณทิศผาดิและเพื่อนเขาที่จะมาเป็นหัวหน้าฝ่ายการตลาดคนใหม่ ก็เห็นว่าพวกเขาอริยาศัยดี เธอสองคนไม่ต้องกังวล อ้าว เป็นอะไรละ จิตสภาวะ"

ทุกสายตาเหลียวมองเจ้าของชื่อ และเห็นว่านั่นนัยน์ตาเลขาฯ สาว มีน้ำคลอกลิ่งอยู่ทั้งสองตา

"ดูท่าจะรักเธอมากนะ เปลี่ยนใจไม่ลาออกตามฉันมั๊ย" ผู้ที่กำลังจะเป็นอดีตเจ้าของบริษัทถามหัวหน้าฝ่ายการตลาดซึ่งเป็นเจ้านายของจิตสภาวะ

ขณะหญิงสาวฝันยิ้มแฉ่งรับสมออ่างนั้นพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับขอบตาร้อนผ่าว ได้ยินคำพูดเบาเอ่ยลอยจากคนที่ก็รู้ว่าเป็นใคร

"หมั่นไส้"

ติณห์หันขวับ ทำตาขวางใส่เรณูภา จิตสกวาริบตึงมือเพื่อนรุ่นพี่ ด้วยไม่ยอมให้เกิดเรื่อง ที่สำคัญเวลานี้เธอไม่มีกะจิตกะใจโกรธซึ่งใคร นอกจากคิดหาทางออกให้ตัวเอง

วันรุ่งขึ้นจิตสกวารจึงตัดสินใจลาออก โดยยื่นใบลาออกพร้อมกรอกเหตุผล โทกว่าต้องการศึกษาต่อ

"ทำไมกะทันหันอย่างนี้ละจิต แล้วจะไปเรียนที่ไหน" หัวหน้าฝ่ายบุคคล ผู้อยู่ในวัยกลางคนเรียกเธอเข้าพบทันทีหลังลูกน้องส่งเรื่องให้ทราบ

"เรียนที่..." จิตสกวารอ้างชื่อสถานศึกษาเดิมพลางก้มหน้าขอโทษ

"ขอโทษนะคะที่ตัดสินใจกะทันหัน ยังไงพี่ช่วยอนุมัติให้จิตเลยได้มั๊ยคะ" หญิงสาวใช้คำพูดเดียวกับที่บอกกับหัวหน้าตนเมื่อเช้าจนเจ้าตัวยอมเซ็นชื่อให้ ขณะอีกฝ่ายมองท่าที่รื้อร่นด้วยความแปลกใจที่จิตสกวารทำเหมือนจะกระโดดออกจากบริษัทเดี๋ยวนั้นหากได้รับการอนุมัติ

"ได้เนาะได้ แต่จิตรู้อยู่ใช่ไหมว่ากฎบริษัทเราคือถ้าต้องการลาออก ต้องแจ้งล่วงหน้าหนึ่งเดือน เพราะฉะนั้นยังงั้นก็ต้องทำงานไปจนกว่าจะครบกำหนดหรือไม่ก็จนกว่าพี่จะหาคนใหม่มาแทนได้"

"จิตออกศุกรี่นี้เลยไม่ได้หรอกคะ"

"ไม่ได้" หัวหน้าฝ่ายบุคคลตอบเด็ดขาด เข้มมองอาการลุกลี้ลุกลน "ใจคอจิตจะลาออกศุกรี่นี้ ทั้งงานให้คนอื่นล่ำบากันหรือ"

จิตสกวากลืนน้ำลายเหนียวลงคอหลังได้ยินคำถามกึ่งตำหนิ ใจคิดอยากตอบว่า 'ใช่' อย่างเห็นแก่ตัว แต่เพราะรู้ว่าถึงตอบอย่างนั้น ความต้องการของเธอก็ไม่มีทางสัมฤทธิ์ผล จึงจำใจสงบปากสงบคำ และพ้อออกจาก

ห้องฝ่ายบุคคล เพื่อนรุ่นพี่ก็ปรารถเข้ามาทันที

"เป็นไง ยอมอนั่มตั้ม" ดิณกระซิบ เขารู้ตั้งแต่เช้าแล้วว่าจิตสกา
จะลาออก

"อนั่มตั้มคะ แต่ต้องรออีกเดือน" คนตอบเสียงอ่อย

"ก็ยิ่งดี ไม่เป็นไรหรอก" ดิณลูบหัวจิตสกา "เดือนหน้าวันหยุดเยอะ
อยู่แล้ว จิตลาพักร้อนเพิ่มเข้าไปอีก แล้วคอยหลบหน้าเขาหน่อย พี่ว่า
น่าจะพอเอาตัวรอดได้"

"จิตคิดแบบนี้แหละคะ" จิตสกายิ้มเนือย นึกถึงเจ้าของดวงตา
หวานสวยที่พบโดยบังเอิญเมื่อวันอาทิตย์ ซึ่งเธอค่อนข้างมั่นใจว่า
ในแววตาสงสัยแต่ว่างเปล่า นั้น เจ้าตัวไม่มีอาการคุ่นหน้าตนแม้แต่น้อย

และหากเป็นไปตามคาดการณ์ หนึ่งเดือนที่ยาวนานเธอก็คงจะสามารถ
เอาตัวรอดจากเงื้อมมือของทิศผาดิ เตชพิพัฒน์ได้

บทที่ 5

ใกล้เก้าอี้พิก้า จิตสกาวิกิใจหายวาบ ทั้งที่เตรียมใจมาแล้วแท้ๆ ว่าวันนี้ต้องพบกับกรรมการผู้จัดการคนใหม่ แต่หญิงสาวก็ยังตั้งตัวไม่ติดอยู่ดี เพราะไม่คิดว่าจะพบคนที่ไม่อยากพบในลิฟต์ตัวเดียวกัน ดังนั้นเธอก็จึงก้มหน้าก้มตาจนผมปรกหน้า ยืนตัวลืบติดมุมท่ามกลางผู้คนแออัดอยู่ในลิฟต์ ซึ่งกำลังทะยานพุ่งสู่ที่ตั้งบริษัทของแต่ละคน

จิตสกาวิกิเหลือบมองร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตทับด้วยสูทลาลองสีน้ำตาลขนาดพอดีตัวซึ่งยืนอยู่ในมุมทแยงกับตน แผ่นหลังกว้างบังแสงลิฟต์จนมืด ส่วนศีรษะสูงกว่าใคร วันนี้ทิศผาดิทำผมเรียบร้อยแตกต่างจากทรงผมยุ่งๆ ที่เธอเห็นในนิตยสารชมรม

ผู้คนที่ทยอยออกจากลิฟต์ในแต่ละชั้นเริ่มทำให้หัวใจจิตสกาวิกิเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เธอภาวนาให้เจ้าของร่างสูงยังมองตรงไปข้างหน้าอย่างที่ทำอยู่ อย่าได้เหลียวมาด้านหลัง

แต่ไม่เป็นดังหวัง เมื่อชายรูปร่างอ้วนด้านข้างชนแขนเธออย่างจัง ขณะก้าวออกจากลิฟต์ เป็นผลให้กระเป๋าสตางค์สำหรับใส่กล่องข้าวของจิตสกาวิกิตกสู่พื้น

ดื่บ

แม้เสียงไม่ดังนัก แต่ส่งผลให้อีกห้าคนที่เหลืออยู่ในลิฟต์หันมองทางต้นเสียงโดยอัตโนมัติ ไม่เว้นแม้แต่กรรมการผู้จัดการคนใหม่

"ขอโทษครับ" ชายร่างอ้วนกล่าวโดยไม่ช่วยเก็บ เขาสาวเท้าเร่งรีบผ่านประตูลิฟต์ที่เปิดรออยู่ ปล่อยให้ผู้โดนชนเก็บของตัวเอง ซึ่งเจ้าตัวพอใจให้เป็นอย่างนั้นเพราะจะได้ก้มหน้าไม่ต้องสบตา กับคนที่รู้สึกว่าการกำลังมองเธออยู่

โล่งใจเมื่อเขาหมุนตัวกลับไป จิตสทวใจขึ้นที่อีกฝ่ายจดจำตนไม่ได้ พลาจตุคนที่ออกจากลิฟต์จนเหลือเพียงเธอกับทิศผาดิสองคน และในอึดใจต่อมา พอดตัวเลขสัญญาณแจ้งว่าถึงชั้นยี่สิบสามซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัทซีซีเอสเมติก หญิงสาวก็รีบก้าวเจ้าหลังชายหนุ่มกดปุ่มเปิดประตูค้างเพื่อรอให้เธอก้าวออกก่อนอย่างมีน้ำใจ

ทว่าไม่ทันก้าวพ้นประตูออกไป คนมีน้ำใจกลับกดปิดประตูทันที!

"ว้าย!" จิตสทวอุทาน กระโดดมาข้างหลังโดยอัตโนมัติเมื่อลู่อู่ ประตูเคล็ดอนปิด ทำให้หลังชนแผ่นนอกกว้างของผู้ยืนตรงปุมกดอย่างจั้ง ขณะอีกฝ่ายไม่เพียงกดปุ่มปิดเท่านั้น เขายังกดปุ่มหยุดลิฟต์ด้วย

"ไฉ่ คุณนินจา โลกกลมจั้งจั้ง นะ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบกันอีก"

ทิศผาดิใหม่ศึรชะไปไกลล์หน้านวนล เขาเห็นแวงหวาดหวั่นแบบเดียวกับที่เคยเห็น ก่อนเจ้าตัวจะหลบตาเร็วอย่างมีพิรุจ

"ดิฉฉฉไม่ได้เป็นนินจาละ ดิฉฉฉเป็นเลขานุกร" จิตสทวตอบเสียงสั้น เธอไม่รู้เหมือนกันว่าตอบแบบคนไม่มีสมองไปได้อย่างไร คงเป็นเพราะตอนนีหัวตื้อไปหมด

อีกฝ่ายขำพริตกับสิ่งที่ได้ยิน นัยน์ตาสวยหวานแบบผู้หญิงพราวระยับ ชักสนุกกับอาการลนลานแบบที่ไม่เคยพบเห็นจากผู้หญิงคนไหนมาก่อน

แล้วดูสิ บอกไม่ได้เป็นนินจา แต่แต่งตัวสีทึ่มๆ มิตรชิดไม่ต่างจากนินจาเลย

ทิศผาติสำรวจจิตสกวาดตั้งแต่หัวจรดเท้า ขณะเจ้าตัวก้มหน้าจูดตัวแข็งทื่อ มือไม้เกร็งไปหมด และท่ามกลางความอึดอัด จิตสกวาก็ได้กลิ่นหอมสะอาดที่ทำให้เย็นใจอย่างประหลาดจึงค่อยๆ เงยหน้า และพบว่ากลิ่นนั้นมาจากคนข้างหลังเธอนี่เอง

และในวินาทีที่หญิงสาวซ่อนตาขึ้นจนสบเข้ากับดวงตาวานเป็นประกาย ทิศผาติก็หายใจผัดจังหวะไปชั่วขณะหนึ่ง หัวใจเขาเบาหวืออย่างบอกไม่ถูก ตอนเห็นดวงตาใสไร้เล่ห์มารยา ซึ่งไม่พบมานานนับตั้งแต่โตเป็นชายหนุ่ม มีอึ้งจลตจากแฉงลิปต์โดยไม่รู้ตัว

จิตสกวารีบอาศัยจังหวะนี้เอื้อมมือกดยกลูกคำสั่งหยุดเพื่อเปิดประตูลิฟต์ เธอก้าวเร็วผ่านทิศผาติจนเกือบชนคนอื่นอีกคนที่ยืนอยู่ด้านนอก ท่าทางลึกลับกลอนอย่างเห็นได้ชัดของเลขชาย สาวทำให้คนที่เกือบโดนชนตั้งคำถามกับผู้ที่เพิ่งก้าวออกจากลิฟต์

"โอ้เราก็นึกว่ายังมีเรื่องอะไรเลยคิดจะลงไปตาม แต่ที่แท้คุณเมเนจิ่งไต่เร็กเตอร์มัวติดลิปต์กับสาวอยู่นี่เองเลยมาสาย ว่าแต่ไปทำอะอะไรเขาหรือเปล่า สาวเลยพรวดพรวดออกไปแบบนั้น"

"ไม่ทันได้ทำอะไรสักอย่าง" ทิศผาติยกไหล่ เอ่ยตอบชายรูปร่างสูงโปร่ง ทรงผมตัดสั้นเรียบร้อย ผู้มีอายุมากกว่าตนหนึ่งปี ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่สมัยเรียนปริญญาโทที่ประเทศอเมริกาด้วยกัน

"จริงหรือ" เจ้าของผิวสีน้ำตาลหรือดวงตาคมเข้มบนใบหน้าออกเหลี่ยมอย่างไม่เชื่อนัก

"จริงสิครับพี่โก้ ผมไม่ใช่เสือโหมงแล้วนะครับ เป็นถึงเอ็มดีแล้วต้องรักษาภาพลักษณ์กันหน่อย จะให้ก้อรอก้อตึกสาว ๆ แบบสมัยก่อนได้ไง"

"แต่เมื่อโก้โหมงบอกพี่ว่า 'ไม่ทันได้ทำอะไรสักอย่าง' ถ้าถอดเขี้ยวถอดเล็บจริงๆ พี่ว่าโหมงควรตอบว่า 'ไม่ได้ทำอะไร' มากกว่า"

คนตัวสูงพองๆ กับทิศผาติรู้ทัน เพราะรู้จักอีกฝ่ายดีเนื่องจากเป็น

เพื่อนที่เคยเรียนร่วมคณะ เคยช่วยเหลือเกื้อกูลทิศผาดิแทบทุกเรื่องมาร่วมสองปี

ทิศผาดิคลีอี้มเมื่อถูกจับได้ แต่ไม่ยอมเล่าว่าเขาทำอะไรนินจาสาว จากนั้นเปลี่ยนท่าที่เป็นงานเป็นการขึ้น

"ตอนสิบโมง พี่ช่วยบอกให้หัวหน้าฝ่ายต่างๆ มาพบผมที่ห้องประชุมด้วย เราคงต้องแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกับพวกเขาสักหน่อย"

"...ส่วนหัวหน้าฝ่ายการตลาดคนใหม่คือคุณโก้ หรือคุณธเรศ ธรรมประทาน ซึ่งผมคิดว่าบางท่านคงเคยได้ยินชื่อเสียงคุณโก้มาบ้างจากแผนงานที่ช่วยพลิกฟื้นบริษัทเครื่องดื่มที่กำลังจะตายให้กลับมาขายดี"

หลังแนะนำตนเอง ทิศผาดิได้แนะนำเพื่อนรุ่นพี่ที่เขาชักชวนมาช่วยงานบริษัท

ธเรศค้อมศีรษะอย่างอ่อนน้อมให้หัวหน้าฝ่ายอื่นซึ่งล้วนอาวุโสกว่าตนริมฝีปากหนาไ้แจ่มุกโต่งใหญ่ยกสูงแสดงความเป็นมิตร

"คุณโมงยอผมเกินไปครับ ผมไม่ได้มีฝีมืออะไรนักหนาหรอก ยังต้องเรียนรู้อีกเยอะ อย่างบริษัทเครื่องสำอางผมเองก็ไม่เคยทำมาก่อน ยังไงคงต้องขอคำแนะนำจากทุกท่านด้วยนะครับ"

"นี่ล่ะครับคุณโก้ตัวจริง ถ่อมตัวไม่มีใครเกิน อันนี้ผมซักไม่แน่ใจว่าเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดด้วยหรือเปล่า ประเภทหลอกให้ศัตรูตายใจ แล้วพอเพลอกก็โดนขย้าไม่รู้ตัว"

ทิศผาดิหยอกเพื่อนรุ่นพี่ที่ยังนั่งอมยิ้มเหมือนเดิม ขณะคนในห้องประชุมหัวเราะเบา รู้สึกโล่งใจไปตามๆ กันที่ผู้บริหารใหม่ท่าทางอัยาศัยดี ไม่ดูหยิ่งเหมือนบุคลิกภายนอก ทั้งความโล่งใจส่วนหนึ่งยังมาจากผู้อยู่ด้านขวามือทิศผาดิ ซึ่งมีท่าทางเหมือนเสือซ่อนเล็บ ซ่อนความเก่งกาจไว้ได้ความสุภาพส่วนฝีมือการบริหารงานจากผลงานที่ทิศผาดิเอ่ยเมื่อสักครู่ ทุกคนต่างรู้ข่าวดี

จึงใจชื้นว่าถึงแม้เจ้าของบริษัทและหัวหน้าฝ่ายการตลาดคนเก่าจะวางมือไป บริษัทก็จะดำเนินต่อไปได้ ยกเว้นถ้าไม่มีธเรศพวกเขาคงเปลี่ยนจากใจชื้น เป็นใจฝ่อ เพราะชื่อเสียงที่ตกมาดีที่ทุกคนเคยได้ยินได้ฟังมีแต่ข่าวฉาวคงคู่กับ สาวๆ ปราศจากข่าวคราวฝีมือในการบริหาร ซึ่งแตกต่างจากชาติชุตีผู้เป็นพ่อ ลีบลับ

ไม่นานนักหลังการแนะนำตัวเสร็จสิ้น ทิศผาดจึงบอกให้ทุกคนแยกย้าย ไปทำงานได้ ยกเว้นเพื่อนรุ่นพี่ที่เขาดึงตัวไว้พูดคุยสอบถามงาน

"พรุ่งนี้ผมจะเรียกฝ่ายที่เกี่ยวข้องประชุมเรื่องที่เราเคยคุยกันไว้" ทิศผาด เอนตัวฟังกับพนักงานอึดตัวใหญ่ที่สุดตรงโต๊ะประชุม ธเรศหม่นแก้อ้อมมาทาง เพื่อนรุ่นน้อง

"เรื่องปรับแบรนดส์ซีซีเอสเมติกให้ดูทันสมัยขึ้นนะเธอ"

"ใช่" ทิศผาดพยักหน้า "ตัวผลิตภัณฑ์ของเดิมคืออยู่แล้ว แต่พวกโลโก้ หรือโฆษณาอะไรนี่สิ ผมว่าเซย์ไปหน่อย แล้วไหนๆ อยู่ในช่วงจังหวะเปลี่ยน ผู้บริหารพอดี ผมเลยอยากปรับไปพร้อมกัน"

"ที่เห็นด้วยกับโม่ง เพราะเดี๋ยวนี้เครื่องสำอางบริษัทอื่นเขาก็ปรับให้ดู ทันสมัยน่าใช้กันหมด แล้วสรรหาดาราดังๆ มาเป็นพรีเซ็นเตอร์แข่งขันกันน่าดู" ธเรศพูดไปใช้นิ้วเคาะโต๊ะไปก่อนอ่อยเสียงเรียบ "แต่ปรับครั้งนี้โม่งควรต้องระวัง ความรู้สึกพนักงานด้วย เพราะถ้าเขารู้สึกเห็นด้วยกับเราก็ตีไป แต่ถ้าไม่ เขาจะเริ่มตั้งแง่กับพวกเราทันทีว่ามาทำให้พวกเขายุ่งยาก"

"ที่ต้องทำยุ่งยากก็เพื่อยอดขายบริษัททั้งนั้น ขายดีพวกเขาก็ได้ ค่าตอบแทนดีตาม" ทิศผาดเหยียดขา สองมือประสานหลังศีรษะ

"แล้วโม่งเองก็ได้ค่าตอบแทนดีตาม"

ธเรศรู้ทันตามเคย โดยรู้ว่าถึงทิศผาดจะไม่ใช่เจ้าของบริษัทตัวจริง เนื่องจากชาติชุตีเป็นคนถือหุ้นใหญ่ แต่หากลูกชายทำงานเข้าเป้าเข้าตา พ่อก็จะพอใจและโอนหุ้นทั้งหมดให้ในที่สุด

"ไม่ใช่ผมคนเดียวรู้สึกเหนื่อย พี่ก็ด้วยต่างหาก ว่าแต่พี่ก็เขี้ยวหน้าดูเรียกเงินเดือนซะผมสะดุ้ง" ทิศผาดิเอ่ยด้วยเสียงสบายๆ ไม่มีนัยเห็นบนแหม่มแฝงอีกฝ่ายยิ้มในหน้า

"เราอยากทำพี่เองว่าไม่กล้าทำ พี่เลยทำกลับบ้างว่ากล้าจ้างหรือเปล่า พอโม่งว่ากล้า พี่ก็กล้าสิ"

"เข้าทางพี่ก็เลยว่ายอย่างนั้นเถอะ"

ธเรศหัวเราะดัง มองคนที่กำลังหลับตาลง

"เข้าทางโม่งเหมือนกันนั่นแหละ แต่ยังไม่ถึงก็เถอะ จ้างพี่แพง แต่รับรองว่าพี่จะทำงานให้คุ้มอย่างกับเป็นเจ้าของบริษัทเลย"

"ครับ ผมรู้พี่ก็ต้องทำอย่างนั้นแน่นอน" ทิศผาดิอมยิ้มทั้งที่ยังหลับตา ก่อนล้มตาเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูพร้อมกับเสียงอ่อนหวาน

"ขอโทษที่ขัดจังหวะคะคุณทิศผาดิคุณธเรศ"

"ไม่เป็นไรครับคุณเรณูกา มีอะไรหรือครับ" ทิศผาดิขยับนั่งหลังตรงถามเลขานุการของตนซึ่งกำลังวางท่าชดช้อย

"คุณสองคนจะรับกาแฟเพิ่มมั๊ยคะ"

ทิศผาดิกับธเรศสบตากัน จากนั้นผู้นั่งตรงหัวโต๊ะประชุมก็เอ่ยบอกเลขานุ

"ขอบขอบคุณครับคุณเร ผมขอที่หนึ่ง พี่ก็เอาด้วยมั๊ยครับ"

ธเรศปฏิเสธ ครั้นพอเรณูกาออกจากห้อง เขาก็สัพยอก

"เสนห์แรงเหมือนเดิมเสียโหม่ง มาไม่ถึงครึ่งวัน เลขานุ เขาอกเอาใจยิ่งกว่าเลขานุ พี่เสียอีก"

ทิศผาดิเงิบ ใจอยากบอกว่าเขาไม่ชอบแบบนี้เท่าไร เพราะต้องการคนพร้อมทำงาน จดจ่อกับงาน ไม่ใช่คอยขม้ายชายตาให้เจ้านายอย่างที่เราณูกาเปลอหรือจงใจทำให้เขาตั้งแต่เช้า แล้วพลันนั้น จู่ๆ ทิศผาดิก็นึกถึงดวงตาของคนอีกคนซึ่งมีแววแตกต่างจากเลขานุ ตนสุดซึ้ง เลยเสหันไปทางหน้าต่าง งามธเรศลอยๆ

"ใครละเลขาฯ ที่ไม่เอาอกเอาใจพี่"

"ผู้หญิงคนนี้อยู่ในลิฟต์กับเราเมื่อเช้าไง" ธเรศไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเพื่อนรุ่นน้อง

อ้อ แม่นินจาเป็นเลขาฯ ของพี่โก้เอง

"มาแล้วค่ะ" เรณุกาผลึกประตุ เธอถือถาดที่มีแก้วกาแฟวางอยู่ ให้เจ้านายด้วยตัวเองทั้งที่ให้แม่บ้านเป็นผู้นำมาให้ก็ได้ หญิงสาวโน้มตัววางกาแฟลงบนโต๊ะ ซ่อนตาฉีกยิ้มหวานจนดูเหมือนฝัน

"ถ้าคุณทศผาดต้องการอะไรเพิ่มบอกเรไ้ได้นะคะ เรยินดีรับใช้ค่ะ"

"ครับ คุณเรไปทำงานเถอะครับ" ทศผาดอมยิ้มซึ่งเป็นยิ้มฝืนเช่นกัน แต่เพราะเขาทำได้แบบเนียนกว่าหรือเพราะเรณุกากำลังปลื้มเจ้านายใหม่ เธอจึงมองความจริงไม่เห็น

ทศผาดใส่ครีมและน้ำตาล ยกกาแฟขึ้นจิบหลังเลขาฯ สาวออกจากห้อง กิริยาซ่อนตาทำให้เขานึกถึงนัยนตาที่ไร้จริตมารยาของหญิงสาวในลิฟต์ตัวเดียวกันกับเขาอีกครั้ง

"ถ้าโมงไม่มีอะไรแล้ว พี่ขอตัวไปทำงานก่อน"

ธเรศลุกขึ้น ขยับสูทสีดำให้เข้าที่ ตั้งท่าก้าวอย่างกระฉับกระเฉง ทว่าประโยคที่เพื่อนรุ่นน้องเอ่ยขึ้นมาถึงกับทำให้เขาชะงัก

"ยังมีอีกเรื่องครับ ถ้าพี่โก้ไม่ขัดข้อง ผมขอสลับตัวเลขาฯ กับพี่ได้มั๊ย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://store.jamsai.com/9786160626243.html>